

บทที่ 4

กฎหมายการศึกษา สถาบันการศึกษา กฎหมายและแนวทางที่ เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการป้องกันเด็กจากการข่มเหงรังแกในเด็ก ในสถานศึกษาของประเทศที่เลือกศึกษา

4.1 แนวทาง และความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องเด็ก จากการข่มเหงรังแก

แนวทาง และความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องเด็กจากการข่มเหงรังแกปรากฏในรายงานขององค์การสหประชาชาติและองค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ และปรากฏตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1989 โดยมีรายละเอียดที่สำคัญ ดังนี้

4.1.1 แนวทางขององค์การสหประชาชาติ และองค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

ประเด็นการข่มเหงรังแกได้รับความสนใจในระดับนานาชาติจากองค์การสหประชาชาติ โดยเฉพาะการข่มเหงรังแกในโรงเรียน เมื่อศึกษาถึงความหมายของการข่มเหงรังแกที่ถูกกล่าวอ้างถึงในเอกสารขององค์การสหประชาชาติ การข่มเหงรังแกเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กับเหยื่อจากความไม่สมดุลของอำนาจ ซึ่งเหยื่อเกิดความรู้สึกอ่อนแอ และไม่มีอำนาจในการปกป้องตัวเอง³⁰⁶ ซึ่งคำนิยามที่สหประชาชาติใช้มีความสอดคล้องกับคำนิยามความหมายของการข่มเหงรังแกที่นิยมใช้กันโดยทั่วไปที่หมายถึง การใช้อำนาจในทางที่ผิด และมีการกระทำอย่างต่อเนื่อง โดยอาจเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว ซึ่งการข่มเหงรังแกเกิดได้ทั้งในเด็กและผู้ใหญ่³⁰⁷ เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของความหมายดังกล่าวการข่มเหงรังแกจึงมีองค์ประกอบ ได้แก่

- (1) พฤติกรรมที่ตั้งใจจะทำร้ายบุคคลอื่น
- (2) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ

³⁰⁶ **Bullying and Cyberbullying**, Retrieved December 12, 2020 from <https://violenceagainstchildren.un.org/content/bullying-and-cyberbullying-0>

³⁰⁷ D. Olweus, **Bullying at School: What We Know and What We Do**.

(3) เกิดขึ้นในบริบทของพฤติกรรมระหว่างบุคคล และเกี่ยวข้องกับความไม่สมดุลของอำนาจ

โดยความไม่สมดุลของอำนาจนี้อาจเป็น เช่น การได้รับความนิยมนามากกว่า ร่างกายใหญ่กว่า ฉลาดกว่า สถานะทางสังคมสูงกว่า เป็นต้น³⁰⁸

การข่มเหงรังแกในโรงเรียนกลายเป็นประเด็นที่ได้รับความตระหนักถึงในวงกว้าง³⁰⁹ และโรงเรียนเป็นพื้นที่สำคัญที่ควรมีมาตรการในการจัดการกับปัญหาดังกล่าว องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติหนึ่งในองค์การในสหประชาชาติ ได้กล่าวไว้ว่า ประเทศสามารถอยู่อย่างสันติ และมั่นคง โดยการสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกันระหว่างพลเมืองของตน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เริ่มต้นที่ห้องเรียน³¹⁰ โรงเรียนถือเป็นสถานที่สำคัญที่ควรได้รับความคุ้มครองจากการข่มเหงรังแก โดยมีข้อมูลที่พบว่า การข่มเหงรังแกมักเกิดขึ้นในโรงเรียนที่ระเบียบวินัยไม่ดี และครูปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างไม่เป็นธรรม โดยสัดส่วนของนักเรียนที่เป็นเหยื่อของการข่มเหงรังแกในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมไม่ดีมีสัดส่วนสูงกว่าโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมดีถึงร้อยละ 47³¹¹ และเมื่อการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์แพร่หลายขึ้นและมีผลกระทบต่อเด็ก และมีข้อมูลที่พบว่าบุคคลในโรงเรียนตกเป็นเหยื่อของการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์³¹² มาตรการจึงควรครอบคลุมถึงการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ด้วย

สำหรับมาตรการองค์การสหประชาชาติมีการกล่าวถึงมาตรการป้องกันเด็กจากการข่มเหงรังแกล่าสุดในรายงานประจำปี ค.ศ. 2016 และ 2018 โดยเลขาธิการสหประชาชาติต่อที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ โดยมีสาระสำคัญดังนี้³¹³

ประการที่หนึ่ง การออกกฎหมายเพื่อปกป้องสิทธิของเด็ก การสนับสนุนนโยบายในการป้องกัน และตอบสนองความรุนแรง และการข่มเหงรังแกในโรงเรียน

ประการที่สอง การปรับปรุงข้อมูลให้มีความพร้อม และเชื่อถือได้

ประการที่สาม การฝึกอบรม และสนับสนุนครูในการป้องกัน และตอบสนองต่อความรุนแรง และการข่มเหงรังแกในโรงเรียน

³⁰⁸ Farah Aulia, "Bullying Experience in Primary School Children," **Indonesian Journal of School Counseling** 1, 1 (2016): 28-29.

³⁰⁹ P. K. Smith, *op. cit.*

³¹⁰ United Nations Educational Scientific and Cultural Organization, **Stopping Violence in Schools: A Guide for Teachers** (Paris: UNESCO, 2011), p. 7.

³¹¹ United Nations Educational Scientific and Cultural Organization, **School Violence and Bullying: Global Status and Trends, Drivers and Consequences**, p. 12.

³¹² Anne-Marie Hilsdon and Shirley Randell, **Violence and Insecurity in Schools for Teaching Personnel: Impact on Educational Access** (n.p.: International Labour Office, 2012), p. 6.

³¹³ The United Nations Educational, *op. cit.*, p. 9.

ประการที่สี่ การส่งเสริมแนวทางของโรงเรียนโดยการมีส่วนร่วมกับชุมชนในวงกว้าง รวมถึงการประสานงานระหว่างนักเรียน ครู เจ้าหน้าที่โรงเรียน ผู้ปกครอง และหน่วยงานท้องถิ่น

ประการที่ห้า การให้ข้อมูล และสนับสนุนเด็กเพื่อให้พวกเขาสามารถพูด และขอความช่วยเหลือได้

ประการที่หก การส่งเสริมการมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพของเด็กในการพยายามป้องกัน และตอบสนองต่อความรุนแรง และการข่มเหงรังแกในโรงเรียน

ประการที่เจ็ด การให้ความสำคัญกับเด็กที่มีความเสี่ยงเป็นพิเศษอันเป็นผลมาจากเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ ความทุพพลภาพ เพศ หรือรสนิยมทางเพศ และ

ประการที่แปด การสร้างกลไกการรายงาน การร้องเรียน และการให้คำปรึกษาที่เป็นมิตรกับเด็ก กลไกการให้คำปรึกษา และแนวทางการเยียวยา

จากการศึกษาขององค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติซึ่งเป็นองค์การหนึ่งภายใต้การกำกับดูแลขององค์การสหประชาชาติ พบว่า ประเทศที่ประสบความสำเร็จในการลดความรุนแรงของการข่มเหงรังแกปรากฏเครื่องมือ ดังนี้³¹⁴

ประการที่หนึ่ง ความมุ่งมั่นในการใช้กฎหมาย และนโยบายในการจัดการกับความรุนแรงต่อเด็ก ความรุนแรง และการข่มเหงรังแกในโรงเรียน หลายประเทศที่ประสบความสำเร็จให้ความสำคัญกับนโยบายระดับชาติในการส่งเสริมสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ปลอดภัย บรรยากาศเชิงบวกในโรงเรียน และห้องเรียน ประกอบกับความมุ่งมั่นในการส่งเสริมสิทธิเด็ก

ประการที่สอง ความร่วมมือในระดับชาติ และภาคการศึกษา รวมถึงภาคส่วนต่างๆ กระทรวง องค์การภาคประชาสังคม สถาบันวิชาการ สมาคมวิชาชีพ สื่อมวลชน สำหรับในระดับโรงเรียนมีการสร้างความร่วมมือของผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด รวมทั้งครู เจ้าหน้าที่ ผู้ปกครอง นักเรียน หน่วยงานท้องถิ่น และผู้เชี่ยวชาญ

ประการที่สาม การสำรวจ และรายงานข้อมูลที่ถูกต้องอย่างครอบคลุม การประเมินผลโครงการในการป้องกันการข่มเหงรังแก

ประการที่สี่ การฝึกอบรม และสนับสนุนครู และนักเรียนที่ได้รับผลกระทบ การฝึกอบรม การพัฒนาทักษะในการป้องกัน และตอบสนองต่อความรุนแรงและการข่มเหงรังแกในโรงเรียน เพื่อเป็นมาตรการเชิงบวกในการจัดการกับปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

นอกจากนี้ การศึกษายังพบว่าปัจจัยเชิงลบที่ทำให้การแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกในโรงเรียนไม่ได้ผล คือ การแทรกแซงเพื่อแก้ไขปัญหาที่มีช่องว่าง และมีความไม่ครอบคลุม

³¹⁴ *Ibid.*, p. 9.

ประกอบกับการขาดการตรวจสอบ และประเมินผลความรุนแรง และการข่มเหงรังแกในโรงเรียน ที่มีประสิทธิภาพ³¹⁵

จากการศึกษาข้อมูลขององค์การสหประชาชาติ และองค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติแสดงให้เห็นว่าปัญหาการข่มเหงรังแกเป็นปัญหาในระดับสากล และพบการเสนอแนะแนวทางขององค์การระหว่างประเทศโดยการจัดทำกฎหมาย และการสร้างระบบภายในสถานศึกษาที่มีการพัฒนาบุคลากร การสร้างความตระหนัก การป้องกัน และการแก้ไขเยียวยาประกอบกับการตรวจสอบ และการประเมินผลสัมฤทธิ์ ซึ่งในส่วนนี้วิเคราะห์ได้ว่าการปรับใช้กฎหมายกับสถานบันการศึกษาเป็นมาตรการหนึ่งที่สามารถลดปัญหาการข่มเหงรังแกในเด็กได้

4.1.2 แนวทางของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1989

สิทธิเด็กเป็นสิทธิมนุษยชนอย่างหนึ่ง ประเทศต่างๆทั่วโลกได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาเด็ก ทั้งนี้เพราะเด็ก คือ อนาคตของชาติ (Children is Our Generation) นอกเหนือจากหลักการคุ้มครองด้านสิทธิมนุษยชนตามปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1948 (Universal Declaration of Human Right)³¹⁶ ซึ่งเป็นหลักสากลหรือมาตรฐานระหว่างประเทศที่ตระหนักถึงปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะเด็กในฐานะที่เป็นมนุษย์ซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญของโลก ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองสิทธิต่างๆ ดังกล่าวอย่างเท่าเทียมกับผู้ใหญ่ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ (Non-Discrimination) เนื่องจากความแตกต่างในเรื่องใด ๆ เช่น เชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความเห็นทางการเมือง หรือทางอื่นใด ชาติ หรือสังคมอันเป็นที่มาเดิม ทรัพย์สิน กำเนิด หรือสถานะอื่นใดตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ 2(1) ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน³¹⁷

เมื่อศึกษาหลักการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กกับการปกป้องเด็กจากการข่มเหงรังแก ส่งผลให้เกิดพื้นฐานการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแก รายละเอียดดังนี้

4.1.2.1 หลักการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1989

³¹⁵ *Ibid.*, p. 9.

³¹⁶ United Nations General Assembly resolution 217 A (III) 10 December 1948.

³¹⁷ Art 2(1) of Universal Declaration of Human Rights said “Everyone is entitled to all the rights and freedom set forth in this declaration, without distinction of any kind, such as race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status.

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1989 (UN Convention on the Right of the Child)³¹⁸ โดยในปี พ.ศ. 2532 ที่ประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติได้ให้การรับรองอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่างประเทศที่จัดทำขึ้นโดยคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติตามหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติที่ว่าด้วยศักดิ์ศรี และคุณค่าของมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน โดยคำนึงว่าเด็กมีสิทธิที่จะได้รับการดูแล และช่วยเหลือทั้งในสภาพแวดล้อมของครอบครัว และการเลี้ยงดูอื่น ๆ บนพื้นฐานของประเพณี และค่านิยมทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์และสังคม

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1989 มีทั้งหมด 54 ข้อ มีหลักการสำคัญ คือ การไม่เลือกปฏิบัติ (Non-Discrimination) และประโยชน์สูงสุดของเด็ก (The Best Interest of the Child) สำหรับเนื้อหาสาระ ประกอบด้วย สิทธิขั้นพื้นฐาน (Fundamental Rights) ของเด็ก 4 ด้าน ได้แก่ สิทธิในการมีชีวิตและอยู่รอด (Right to Life and Survival) สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง (Protection Right) สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา (Development Right) และสิทธิในการมีส่วนร่วม (Participation Right) ดังนี้³¹⁹

ประการที่หนึ่ง สิทธิในการมีชีวิตและการอยู่รอด หรือสิทธิพื้นฐานทั่วไปของเด็ก เช่น สิทธิในการมีชีวิตอยู่ สิทธิที่จะได้รับมาตรฐานสาธารณสุข สิทธิที่จะได้ประโยชน์จากการประกันสังคม สิทธิที่จะมีมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดีพอ สิทธิในการมีชื่อและสัญชาติ

ประการที่สอง สิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง จากการถูกเอาเปรียบทางเพศ หรือถูกทำร้ายรังแกทางเพศ จากการถูกเอารัดเอาเปรียบทางเศรษฐกิจ หรือจากการทำงานใดๆที่จะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือการพัฒนาทางร่างกาย สมอง จิตใจ ศีลธรรม และสังคมของเด็ก จากการถูกทรมานหรือถูกลงโทษ หรือการกระทำในลักษณะที่โหดร้ายจากการเข้าไปมีส่วนร่วมในสงคราม ตลอดจนการปกป้องคุ้มครองเด็กที่มีชีวิตอยู่ในภาวะยากลำบาก เช่น เด็กพิกار เด็กผู้ลี้ภัย เด็กกำพร้า เป็นต้น

ประการที่สาม สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา เช่น สิทธิที่จะได้รับการศึกษา สิทธิที่จะได้รับการพักผ่อนหย่อนใจ และการทำกิจกรรมต่างๆ เป็นต้น

ประการที่สี่ สิทธิในการมีส่วนร่วม เช่น สิทธิในการแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรีในทุกๆเรื่องที่มีผลกระทบต่อตัวเอง สิทธิในการแสดงออก และการแสวงหา ได้รับ หรือถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร สิทธิในการสมาคม และชุมนุมอย่างสงบ สิทธิทางความคิด มโนธรรม และศาสนา เป็นต้น

³¹⁸ United Nations General Assembly resolution 44/25 of 20 November 1989.

³¹⁹ กมลินทร์ พินิจภูวดล, “อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: สิทธิเด็กในประเทศไทย,” บทบัญญัติ 53, 4 (ธันวาคม 2540): 101.

4.1.2.2 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1989 กับ แนวทางการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแก

เมื่อวิเคราะห์อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1989 กับการข่มเหงรังแกปรากฏการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1989 โดยเฉพาะข้อ 25(2) ได้มีการบัญญัติให้เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการดูแลและการช่วยเหลือเป็นพิเศษความว่า “มารดาและบุตรชอบที่จะได้รับการดูแล และความช่วยเหลือเป็นพิเศษ เด็กทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นบุตรในหรือนอกสมรสย่อมได้รับความคุ้มครองทางสังคมเช่นเดียวกัน³²⁰ เมื่อการข่มเหงรังแกเป็นสิ่งที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนของเด็ก มาตรการเพื่อส่งเสริมให้เด็กมีสิทธิได้รับการดูแล และการช่วยเหลือเพื่อคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกจึงเป็นมาตรการที่จำเป็น เพื่อปกป้องสิทธิของเด็กในสิทธิในการมีชีวิตและอยู่รอด (Right to Life and Survival) สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง (Protection Right) สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา (Development Right) และมาตรการต้องมีการให้เด็กมีส่วนร่วมตามสิทธิในการมีส่วนร่วม (Participation Right) ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กกับการปกป้องเด็กจากการข่มเหงรังแกส่งผลควรคุ้มครองสิทธิของเด็กจากการข่มเหงรังแก ได้แก่

ประการที่หนึ่ง สิทธิในการมีชีวิตและอยู่รอด (Right to Life and Survival)

ผลกระทบของการข่มเหงรังแกส่งผลต่อการอยู่รอด และการพัฒนาสุขภาพของเด็กจึงเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่ที่จะต้องร่วมรับผิดชอบในการจัดการกับพฤติกรรมข่มเหงรังแกที่เป็นอันตรายต่อเด็ก นอกจากนี้ผู้ใหญ่ควรสอนให้เด็กเห็นคุณค่า และส่งเสริมความรู้สึกเคารพตนเอง และผู้อื่นซึ่งจะช่วยลดอัตราการข่มเหงรังแกได้³²¹

ประการที่สอง สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง (Protection Right)

การปกป้องสิทธิเด็กสามารถสะท้อนจากอัตราการข่มเหงรังแก ผู้ปกครอง และภาครัฐจึงต้องมีนโยบาย การสร้างสภาพแวดล้อม และการปฏิบัติขององค์กรที่รับผิดชอบในการดูแลปัญหาการข่มเหงรังแก และความรับผิดชอบควรกระจายอยู่ทุกภาคส่วนไม่เฉพาะแต่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง นอกจากนี้ควรมีการตระหนักถึงมาตรการเยียวยาเด็กที่ได้รับผลกระทบจากการข่มเหงรังแกด้วยซึ่งถือเป็นสิทธิของเด็กประการหนึ่ง³²²

ประการที่สาม สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา (Development Right) และ

³²⁰ Art 25(2) said “Motherhood and Childhood are entitled to special care and assistance. All children, whether born in out of wedlock, shall enjoy the same protection.

³²¹ **Bullying and the UNCRC**, Retrieved December 12, 2020 from <https://respectme.org.uk/bullying/childrens-rights/>

³²² *Ibid.*

การพัฒนาการของเด็กจำเป็นต้องอาศัยกิจกรรม ดังนั้น การที่เด็กถูกกีดกันจากกิจกรรมเพราะการข่มเหงรังแกเป็นอันตรายต่อพัฒนาการด้านสุขภาพ และความเป็นอยู่ที่ดี ดังนั้นผู้ใหญ่จึงใ้ความรับผิดชอบในการสร้างสภาพแวดล้อมให้เด็ก ๆ สามารถมีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ การข่มเหงรังแกยังมีผลกระทบต่อการแบ่งปันข้อมูล การข่มเหงรังแกจึงเป็นอันตรายต่อการเรียนรู้ของเด็ก ประกอบกับเด็กที่เผชิญการข่มเหงรังแกอาจปฏิเสธสิทธิในการศึกษา เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และผู้ปกครองจึงมีหน้าที่ในการทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัย ดังนั้นการข่มเหงรังแกจึงเป็นพฤติกรรมที่ขัดขวางต่อการพัฒนาความสามารถของเด็ก³²³

ประการที่สี่ สิทธิในการมีส่วนร่วม (Participation Right)

ความคิดเห็นของเด็กควรได้รับการรับฟังในการแสวงหามาตรการเพื่อคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแก โดยมาตรการต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก³²⁴

เมื่อวิเคราะห์ประกอบกับมาตรา 29 (a)-(d) ที่บัญญัติว่า

รัฐภาคีตกลงว่า การศึกษาของเด็กจะมุ่งไปสู่

- ก) การพัฒนาบุคลิกภาพ ความสามารถพิเศษ และความสามารถทางด้านร่างกายและจิตใจของ เด็กให้เต็มศักยภาพของเด็กแต่ละคน
- ข) การพัฒนาความเคารพต่อสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพขั้นพื้นฐานและต่อหลักการที่วางไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ
- ค) การพัฒนาความเคารพต่อบิดามารดาของเด็ก เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ภาษา และค่านิยม ของเด็กนั้น เอง และต่อค่านิยมของชาติที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ และต่อค่านิยมของชาติถิ่นกำเนิดของเขาและ ต่ออารยธรรมอื่น ๆ ที่แตกต่างไปจากของเขาเอง
- ง) การเตรียมเด็กให้มีชีวิตที่มีความรับผิดชอบในสังคมที่เสรีด้วยจิตสำนึกแห่งความเข้าใจกัน สันติภาพ ความอดกลั้น ความเสมอภาคทางเพศ และมีมิตรภาพในหมู่มวลมนุษยย์ทุกกลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มคนชาติ กลุ่มศาสนา ตลอดจนหมั่นในคนพื้นเมืองดั้งเดิม

³²³ *Ibid.*

³²⁴ *Ibid.*

แสดงให้เห็นได้ว่า ความรับผิดชอบในการปกป้องเด็กจากการล่วงละเมิดทุกรูปแบบ รวมถึงการข่มเหงรังแกถือเป็นความรับผิดชอบของพ่อแม่ ครู และผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ในชุมชนที่ต้องติดต่อกับเด็ก และเยาวชน³²⁵

เมื่อวิเคราะห์กลไกของรัฐในการคุ้มครองสิทธิเด็กปรากฏในข้อ 19 บัญญัติว่า

1. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง ด้านนิติบัญญัติ บริหาร สังคมและการศึกษา ในอันที่จะคุ้มครองเด็กจากรูปแบบทั้งปวงของความรุนแรง ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ การทำร้าย หรือการกระทำอันมิชอบ การทอดทิ้ง หรือการปฏิบัติโดยประมาท การปฏิบัติที่ผิดหรือการแสวงประโยชน์รวมถึงการกระทำอันมิชอบทางเพศ ขณะอยู่ในความดูแลของบิดามารดาผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือบุคคลอื่นใดซึ่งเด็กอยู่ในความดูแล
2. ตามแต่จะเหมาะสม มาตรการคุ้มครองเช่นว่านั้น ควรรวมถึงกระบวนการที่มีประสิทธิผล สำหรับการจัดตั้งแผนงานทางสังคมในอันที่จะให้การสนับสนุนที่จำเป็นแก่เด็กและบุคคลซึ่งเด็กนั้นอยู่ในความดูแล ตลอดจนกระบวนการที่มีประสิทธิผลสำหรับการป้องกันในรูปแบบอื่น และให้มีการระบุการรายงานการส่งเรื่อง เพื่อพิจารณาการสืบสวน การปฏิบัติ และการติดตามเรื่องของกรณีการปฏิบัติที่ผิดต่อเด็กตามที่ระบุมาแล้วข้างต้น และในกรณีที่เหมาะสมให้ทางตุลาการเข้ามามีส่วนร่วมด้วย

ดังนั้น การข่มเหงรังแกจึงเป็นปัญหาด้านสิทธิของเด็กและแนวทางด้านสิทธิเด็กสามารถมีส่วนช่วยอย่างมากในการแก้ไขปัญหา ทั้งนี้มีหลักฐานสนับสนุนคุณค่าของการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในการสนับสนุนซึ่งกันและกันและการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของเพื่อนสามารถช่วยลดปัญหาการข่มเหงรังแกในเด็กได้³²⁶

จากบทบัญญัติดังกล่าวนำมาสู่การวิเคราะห์ได้ว่ากลไกของรัฐเพื่อปกป้องสิทธิเด็ก รวมถึงจากการข่มเหงรังแกอาจเป็นมาตรการในรูปแบบใดก็ได้ที่เหมาะสมเพื่อประสิทธิภาพสูงสุด ดังนั้นรัฐสามารถใช้มาตรการทางกฎหมาย รวมถึงมาตรการของกฎหมายการศึกษา และ

³²⁵ "Rights Sites News Promoting Human Rights Education in the Classroom," **A Publication of The Advocates for Human Rights** 6, 4 (Fall 2010), Retrieved December 12, 2020 from https://www.theadvocatesforhumanrights.org/uploads/rights_sites_bullying.pdf

³²⁶ Office of the Children's Commissioner, **Bullying Today: A Report by the Children's Commissioner, with Recommendations and Links to Practitioner Tools**, Retrieved December 12, 2020 <https://core.ac.uk/download/pdf/4156233.pdf>

นโยบายต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกเด็กนี้ได้ นอกจากนี้เด็กที่เผชิญการข่มเหงรังแกอาจปฏิเสธสิทธิในการศึกษา เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และผู้ปกครองจึงมีหน้าที่ในการทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัย ดังนั้นการข่มเหงรังแกจึงเป็นพฤติกรรมที่ขัดขวางต่อการพัฒนาความสามารถของเด็ก³²⁷ ที่ผู้ใหญ่ต้องเข้ามาแก้ไข โดยคำนึงถึงสิทธิในการมีส่วนร่วมของเด็ก

4.2 กฎหมายการศึกษา สถาบันการศึกษา กฎหมายและแนวทางที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการป้องกันเด็กจากการข่มเหงรังแกในเด็กในสถานศึกษาของประเทศที่เลือกศึกษา

ในหัวข้อนี้จะศึกษาถึงกฎหมายของประเทศที่เลือกศึกษา ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศฟิลิปปินส์ และสหราชอาณาจักร ซึ่งเป็นประเทศที่มีสถานการณ์การข่มเหงรังแกเด็กอยู่ในอัตราสูง และมีการใช้กฎหมายการศึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยประเทศต่าง ๆ มีรายละเอียดที่สำคัญ ดังนี้

4.2.1 ประเทศญี่ปุ่น

ปัญหาการข่มเหงรังแกเด็กในประเทศญี่ปุ่นได้รับการให้ความสำคัญมาเป็นระยะเวลานาน และมีการนำกฎหมายการศึกษามาปรับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกเด็ก การแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกในเด็กของประเทศญี่ปุ่นโดยกฎหมายการศึกษามีสาระสำคัญ ดังนี้

4.2.1.1 สถานการณ์ของการข่มเหงรังแก

ตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 1980 การข่มเหงรังแกในโรงเรียนได้รับความสนใจในฐานะปัญหาสังคมใหม่ที่เกิดขึ้นในประเทศญี่ปุ่น ตัวอย่างเช่นใน ค.ศ. 1986 หนังสือพิมพ์ระดับประเทศ และรายการที่วิยอดนิยมได้นำเสนอเรื่องราว และการอภิปรายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่มีนักเรียนฆ่าตัวตายอันเป็นผลมาจากการข่มเหงรังแกในโรงเรียน ในบางกรณีนักเรียนได้เขียนจดหมายลาตายที่แสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวดจากการข่มเหงรังแก และตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมามีบทความรายงาน และหนังสือจำนวนมากที่เผยแพร่เกี่ยวกับการข่มเหงรังแกในโรงเรียน³²⁸

ใน ค.ศ. 1996 มีการสำรวจของ the Council for Research on Children and Students' Problematic Behaviors พบว่าร้อยละ 22% ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา นักเรียน

³²⁷ **Bullying and the UNCRC**, *op. cit.*

³²⁸ Takashi Naito and Uwe Gielen, **Bullying and Ijime in Japanese School**, Retrieved December 12, 2020 from <https://www.researchgate.net/publication/226147844> (June 2006).

มัธยมต้นร้อยละ 13 และนักเรียนมัธยมปลายร้อยละ 4 ระบุว่าเคยถูกข่มเหงรังแกในช่วงหนึ่งปี การศึกษา การสำรวจครั้งที่สองของนักเรียนจำนวน 16,824 คนระบุว่าร้อยละ 5.3 ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาและร้อยละ 3.5 ของนักเรียนมัธยมต้นถูกข่มเหงรังแกในช่วงหนึ่งปีการศึกษา³²⁹

รายงานการสำรวจของกระทรวงศึกษาธิการของญี่ปุ่นพบการข่มเหงรังแกและ ข่มขู่ (Bullying) ในโรงเรียนทั่วประเทศญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นร้อยละ 31.3 จากปีก่อน เป็นจำนวนถึง 543,933 กรณีในปีงบประมาณ 2561 ถือว่าอยู่ในระดับสูงสุดเท่าที่ผ่านมา ในจำนวนนี้เป็นการ แกล้งที่ขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษาถึง 425,844 กรณี เพิ่มขึ้น 108,723 กรณี โดยมีการเพิ่มขึ้น อย่างเห็นได้ชัดในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมปี 1 – 4 กรณีมีการข่มขู่ในโรงเรียนมัธยมต้นอยู่ที่ 97,704 กรณี เพิ่มขึ้น 17,280 กรณี ในขณะที่กรณีที่โรงเรียนมัธยมปลายมี 17,709 กรณีเพิ่มขึ้น 2,920 กรณี ผลการสำรวจพบว่าการเยาะเย้ยและใส่ร้าย คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 50 ถึง 70 ของการรังแกในแต่ละโรงเรียน กรณีที่ข่มเหงรังแกระดับร้ายแรงทำให้เกิดบาดเจ็บร้ายแรง เช่นกระดูกหัก และการขาดเรียนเป็นเวลา 30 วันหรือนานกว่า การแกล้งในระดับนี้เพิ่มขึ้นถึง 602 กรณี มากสุดเป็นประวัติการณ์เช่นกัน การข่มเหงรังแกทางออนไลน์ผ่านคอมพิวเตอร์และ โทรศัพท์มือถือเพิ่มขึ้นเป็น 16,334 กรณีเพิ่มคิดเป็นประมาณร้อยละ 20 ของการรังแกใน โรงเรียนมัธยมมีนักเรียนทั้งหมด 332 คนที่ฆ่าตัวตาย เพิ่มขึ้น 82 คน แต่มีเพียง 9 คนที่ฆ่าตัว ตายเพราะถูกรังแก³³⁰ กรณีนี้แสดงให้เห็นในรูปแบบที่รุนแรงที่เกิดขึ้นที่ผ่านมาเมื่อมีการข่มเหง รังแกเกิดขึ้นอาจได้รับการเสนอแนะเช่นให้เปลี่ยนโรงเรียน หรือต้องอดทน รวมถึงบางกรณี โรงเรียนมีการปิดเพื่อชื่อเสียงของโรงเรียน³³¹ นอกจากนี้ จากข้อมูลการศึกษาการข่มเหง รังแกทั่วโลกประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ติดลำดับต้นๆเช่นเดียวกับประเทศไทยของการข่มเหง รังแกทั่วโลก

4.2.1.2 มาตรการกฎหมายการศึกษาเพื่อคุ้มครองเด็กจากการข่มเหง รังแก

มาตรการกฎหมายการศึกษาเพื่อคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของประเทศ ญี่ปุ่นมีสาระสำคัญ ดังนี้

1) ความเป็นมาของมาตรการกฎหมายการศึกษาเพื่อคุ้มครองเด็กจาก การข่มเหงรังแก

เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ. 2013 รัฐบาลญี่ปุ่นได้ประกาศใช้ พระราชบัญญัติป้องกันการข่มเหงรังแก (The Promotion of Measures to Prevent Bullying

³²⁹ *Ibid.*

³³⁰ Bullying in Japan's schools surged nearly a third to record high in 2018. (OCT 18, 2019). KYODO, JIJI.

³³¹ Takashi Naito and Uwe Gielen, *op. cit.*

2013) ซึ่งมีผลใช้บังคับในวันที่ 28 กันยายน ด้วยเหตุผลเนื่องจากการช่มเหงรังแกเด็กในโรงเรียนในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างมาก และมีเหตุการณ์การช่มเหงรังแกที่เกิดขึ้นในโอเชีย อ่าเกอซิงะ โดยเด็กนักเรียนคนหนึ่งฆ่าตัวตายหลังจากที่โดนเพื่อนช่มเหงรังแก พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงเกิดขึ้นและกำหนดให้หน่วยงานของรัฐ รัฐบาลท้องถิ่น และโรงเรียน ดำเนินมาตรการเพื่อป้องกันการช่มเหงรังแก โดยการมีส่วนร่วมของเด็ก และผู้ปกครอง

พระราชบัญญัติป้องกันการช่มเหงรังแกประกอบด้วย 6 บท 35 มาตรา
ดังนี้

บทที่ 1 บทบัญญัติทั่วไป

บทที่ 2 นโยบายพื้นฐานเกี่ยวกับการป้องกันการช่มเหงรังแก

บทที่ 3 การริเริ่มขั้นพื้นฐาน

บทที่ 4 มาตรการในการป้องกันการช่มเหงรังแก

บทที่ 5 การจัดการเหตุการณ์การช่มเหงรังแกที่ร้ายแรง

บทที่ 6 บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด

กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายเฉพาะที่สร้างนโยบายพื้นฐานในการต่อต้านการช่มเหงรังแก โดยการใช้ความพยายามของโรงเรียนที่มีส่วนร่วมจากผู้ปกครอง และผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนการระบุดู และการรายงานเหตุการณ์การช่มเหงรังแกต่อองค์กรที่มีอำนาจโดยตรง และหาแนวทางการแก้ไข ทั้งนี้มีความพยายามของหน่วยงานภาครัฐ และเทศบาลในการส่งเสริมการวิจัย และการศึกษาเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการช่มเหงรังแก โดยเฉพาะบทบัญญัติมาตรา 11 หมวดที่ 2 “นโยบายพื้นฐานเกี่ยวกับการป้องกันการช่มเหงรังแก” รวมถึงข้อความที่ว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการวัฒนธรรมกีฬา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี” จะต้องกำหนดนโยบายพื้นฐานเพื่อดำเนินมาตรการในการป้องกันการช่มเหงรังแกอย่างครอบคลุม และมีประสิทธิผล ผ่านความร่วมมือกับผู้อำนวยการของหน่วยงานบริหารที่เกี่ยวข้อง³³² โดยโรงเรียนมีหน้าที่เสริมสร้างศักยภาพในการให้คำปรึกษาแก่เด็ก³³³

สำหรับวัตถุประสงค์ของกฎหมายนั้น เนื่องจากการช่มเหงรังแกก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงต่อชีวิต และตัวตนของเด็กที่เป็นเหยื่ออย่างมีนัยสำคัญต่อสิทธิที่จะได้รับการศึกษา และมีอิทธิพลอย่างรุนแรงต่อการเจริญเติบโตทางจิตใจ และร่างกาย และการ

³³² Shinkichi Sugimori, **Anatomy of Child Bullying in Japan 6: Bullying Prevention (3): How to Interpret the Anti-Bullying Act**, Retrieved December 12, 2020 from https://www.childresearch.net/papers/school/2015_01.html

³³³ The United Nations Educational, *op. cit.*, p. 42.

พัฒนาบุคคลิกภาพ พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงมีวัตถุประสงค์ในการกำหนดหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับมาตรการในการป้องกันการช่มเหล่งรังแก (หมายถึง การป้องกันการช่มเหล่งรังแก การตรวจสอบการช่มเหล่งรังแก และการตอบสนองต่อการช่มเหล่งรังแก) รวมถึงการชี้แจงความรับผิดชอบของรัฐบาลระดับชาติ และระดับท้องถิ่น การกำหนดนโยบายพื้นฐานเกี่ยวกับมาตรการในการป้องกัน ฯลฯ เพื่อรักษาศักดิ์ศรีของเด็ก ส่งเสริมมาตรการอย่างครอบคลุม และมีประสิทธิภาพ³³⁴

โดยกฎหมายปรากฏหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการช่มเหล่งรังแกว่าเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเด็กทุกคน ทั้งนี้ มาตรการป้องกันการช่มเหล่งรังแกควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อขจัดการช่มเหล่งรังแกไม่ว่าจะเกิดขึ้นใน หรือนอกโรงเรียน โดยมาตรการในการป้องกันการช่มเหล่งรังแกควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจเด็กให้ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับปัญหาการช่มเหล่งรังแก รวมถึงอิทธิพลทางจิตใจ และร่างกาย เพื่อให้ไม่มีเด็กที่จะทำการช่มเหล่งรังแก หรือมุ่งเป้าไปที่การช่มเหล่งรังแกเด็กคนอื่น นอกจากนี้มาตรการป้องกันการช่มเหล่งรังแกควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อเอาชนะปัญหาทั้งหมดเกี่ยวกับการช่มเหล่งรังแก โดยใช้ความร่วมมือของรัฐบาลระดับชาติ และระดับท้องถิ่น โรงเรียน ประชาชนในพื้นที่ ครอบครัว และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ³³⁵

2) คำนิยาม

เดิมประเทศญี่ปุ่นมีการให้คำนิยามคำว่า การช่มเหล่งรังแก เช่นหมายถึง พฤติกรรมก้าวร้าวประเภทหนึ่งที่คนที่อยู่ในสถานะที่โดดเด่นในกระบวนการปฏิสัมพันธ์กลุ่มกระทำโดยเจตนาหรือโดยมีส่วนร่วมทำให้เกิดความทุกข์ทรมานทางจิตใจและ / หรือทางร่างกายต่ออีกคนหนึ่งภายในกลุ่ม³³⁶ ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้กฎหมายมีการกำหนดคำนิยาม คำว่า การช่มเหล่งรังแก หมายถึง การกระทำที่มีอิทธิพลต่อจิตใจ หรือร่างกายของเด็ก ฯลฯ ที่กระทำโดยเด็กคนอื่นที่เรียนโรงเรียนเดียวกัน หรือมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ ฯลฯ (รวมถึงการกระทำผ่านอินเทอร์เน็ต) และเด็กที่เป็นเหยื่อได้รับความเจ็บปวดทางจิตใจ หรือร่างกาย³³⁷

3) มาตรการการคุ้มครองเด็กจากการช่มเหล่งรังแก

มาตรการการคุ้มครองเด็กจากการช่มเหล่งรังแกแบ่งได้เป็น

(1) มาตรการคุ้มครองเด็กจากการช่มเหล่งรังแกของรัฐบาล

³³⁴ Purpose, Article 1

³³⁵ Basic Principles, Article 3

³³⁶ Y. Morita, eds., **Sociological Study on the structure of Ijime Group (in Japanese)**, (Osaka: Osaka City College Sociology Study, 1985).

³³⁷ Article 2

มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของรัฐบาลมีรายละเอียด

ดังนี้

1. ด้านการเงิน

รัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่นควรพยายามดำเนินการทางการเงินและการดำเนินการอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อส่งเสริมมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแก³³⁸

2. ด้านนโยบาย

2.1 ระดับชาติ

2.1.1 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการวัฒนธรรม กีฬาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีควรกำหนดนโยบายพื้นฐานเพื่อส่งเสริมมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแกอย่างครอบคลุมและมีประสิทธิผล โดยความร่วมมือกับหัวหน้าหน่วยงานปกครองที่เกี่ยวข้อง³³⁹

2.1.2 นโยบายพื้นฐานแห่งชาติในการป้องกันการข่มเหงรังแกควรดังต่อไปนี้:³⁴⁰

(i) เรื่องเกี่ยวกับแนวทางพื้นฐานสำหรับมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแก

(ii) เรื่องที่เกี่ยวข้องกับรายละเอียดของมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแก

(iii) เรื่องสำคัญอื่น ๆ เกี่ยวกับมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแก

นอกจากนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการวัฒนธรรม กีฬาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาจให้คำแนะนำ และความช่วยเหลือแก่จังหวัดหรือเทศบาล และคณะกรรมการการศึกษาประจำจังหวัดอาจให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่เทศบาลเพื่อให้แน่ใจว่าการดำเนินการของจังหวัดหรือเทศบาลที่เหมาะสมเกี่ยวกับการตอบสนองต่อกรณีการข่มเหงรังแกที่เป็นสถานการณ์ร้ายแรง³⁴¹

³³⁸ Financial Actions, Article 10

³³⁹ Basic Policies for Preventing Bullying, Article 11

³⁴⁰ Basic Policies for Preventing Bullying, Article 11

³⁴¹ Guidance, Advice and Assistance by the Minister of Education, Culture, Sports, Science and Technology or Prefectural Boards of Education, Article 33

(2) มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของรัฐบาลท้องถิ่น
รัฐบาลท้องถิ่นควรพยายามกำหนดนโยบายพื้นฐานในการส่งเสริม
มาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแกในเขตอำนาจของตนอย่างครอบคลุมและมีประสิทธิผล
โดยคำนึงถึงนโยบายพื้นฐานแห่งชาติในการป้องกันการข่มเหงรังแก³⁴² นอกจากนี้ กฎหมายยัง
กำหนดให้รัฐบาลท้องถิ่นพัฒนาระบบสำหรับการทำงานร่วมกัน และความร่วมมือระหว่าง
โรงเรียน แม้ในกรณีที่เด็กที่ตกเป็นเหยื่อ และเด็กที่กระทำการข่มเหงรังแกไม่ได้เข้าเรียนใน
โรงเรียนเดียวกัน³⁴³

(3) ความร่วมมือของรัฐบาลระดับชาติ และระดับท้องถิ่น
กฎหมายกำหนดให้รัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่นควรพยายาม
เสริมสร้างการทำงานร่วมกันระหว่างกระทรวงและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในองค์กร
อื่น ๆ รวมถึงโรงเรียน ครอบครัว ชุมชนท้องถิ่น และหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้องให้การ
สนับสนุนหน่วยงานเอกชน หรือพัฒนาระบบที่จำเป็นเพื่อให้การสนับสนุนสำหรับเด็กที่ตกเป็น
เหยื่อ หรือผู้ปกครองของเด็ก และการให้คำแนะนำสำหรับเด็ก หรือแก่ผู้ปกครอง หรือมาตรการ
อื่น ๆ ในการป้องกัน การข่มเหงรังแกที่จะดำเนินการอย่างเหมาะสมโดยร่วมมือกันระหว่างผู้ที่
เกี่ยวข้อง³⁴⁴

(4) การสร้างความตระหนัก
รัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่นควรเผยแพร่ข้อมูลที่เป็น
เกี่ยวกับอิทธิพลทางจิตใจและร่างกายของการข่มเหงรังแกเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ ความสำคัญของ
การป้องกันการข่มเหงรังแก ระบบการให้คำปรึกษา หรือระบบการแก้ไขเกี่ยวกับการข่มเหง
รังแก หรือการดำเนินกิจกรรมเพื่อสร้างความตระหนัก³⁴⁵

(5) มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของโรงเรียน
โรงเรียนควรกำหนดนโยบายพื้นฐานเกี่ยวกับมาตรการในการ
ป้องกันการข่มเหงรังแกในโรงเรียนให้สอดคล้องกับสถานการณ์โดยคำนึงถึงนโยบายพื้นฐาน
แห่งชาติในการป้องกันการข่มเหงรังแก หรือนโยบายพื้นฐานของท้องถิ่นในการป้องกันการข่ม
เหงรังแก³⁴⁶

³⁴² Local Basic Policies for Preventing Bullying, Article 12

³⁴³ Development of Systems for Collaboration and Cooperation among Schools, Article 27

³⁴⁴ Collaboration, etc. with Relevant Organizations, Article 17

³⁴⁵ Awareness-raising Activities, Article 21

³⁴⁶ School Basic Policies for Preventing Bullying, Article 13

ด้วยบริบทของกิจกรรมในประเทศญี่ปุ่นมีการร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่มจำนวนมาก เช่น การรับประทานอาหารกลางวัน การทำความสะอาด การทำกิจกรรมในโรงเรียน และการรับผิดชอบร่วมกัน เป็นต้น ส่งผลให้ความสัมพันธ์แบบกลุ่มถูกพัฒนาขึ้นซึ่งมีมิติทั้งความร่วมมือระหว่างนักเรียนและมิติของความเป็นไปได้ในการข่มเหงรังแก³⁴⁷

กฎหมายจึงกำหนดให้โรงเรียนต้องพยายามเสริมสร้างการศึกษา ด้านศีลธรรมผ่านกิจกรรมการศึกษา และกิจกรรมเสริมประสบการณ์ทั้งหมดโดยอาศัยแนวคิดที่เกี่ยวกับการปลูกฝังความมีสติสัมปชัญญะ และความสำนึกในคุณธรรมของเด็ก รวมทั้งการพัฒนาพื้นที่สำหรับความสามารถในการสร้างความอบอุ่น ความสัมพันธ์ที่จริงใจกับผู้อื่น เพื่อช่วยป้องกันการข่มเหงรังแก และโรงเรียนควรให้การสนับสนุนกิจกรรมที่เอื้อต่อการป้องกันการข่มเหงรังแกที่เกิดจากเด็กที่เข้าเรียนในโรงเรียนด้วยความสมัครใจในการดำเนินกิจกรรม เพื่อสร้างความตระหนักและดำเนินการอื่น ๆ ที่จำเป็นและควรมีการดำเนินการเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความสำคัญของการป้องกันการข่มเหงรังแกด้วยการกำหนดเป้าหมายไปที่เด็กที่ลงทะเลเบียนเรียนในโรงเรียน ผู้ปกครองของเด็ก ครู และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของโรงเรียน ด้วยความร่วมมือกับผู้ปกครองผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ และผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ด้วย³⁴⁸

ทั้งนี้ เมื่อพบว่า มีข้อสงสัยว่าการข่มเหงรังแกก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อชีวิตจิตใจและร่างกายหรือทรัพย์สินของเด็กที่เข้าเรียนในโรงเรียน หรือเมื่อพบว่า มีข้อสงสัยว่าเด็กที่เข้าเรียนในโรงเรียนขาดเรียนเป็นระยะเวลานานเนื่องจากการข่มเหงรังแก โรงเรียนต้องมีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างเร่งด่วน³⁴⁹

(6) มาตรการป้องกันการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์

การศึกษาการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ของประเทศญี่ปุ่น พบความสำคัญทางสถิติในกรณีที่เกิดในประเทศญี่ปุ่นถูกข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ ตัวอย่างเช่น การศึกษาที่สำรวจเด็กประถม 2,599 คนในพื้นที่เกียวโตพบว่าร้อยละ 12.5 (ร้อยละ 14.5 สำหรับผู้หญิงและร้อยละ 11.3 สำหรับผู้ชาย) เคยถูกลอกลวงทางอินเทอร์เน็ตขณะที่ร้อยละ 10.6 (ร้อยละ 12.8 สำหรับผู้หญิงและร้อยละ 8.4 สำหรับผู้ชาย) ยอมรับว่ามีการข่มเหงรังแกผู้อื่นทางไซเบอร์³⁵⁰

³⁴⁷ Shoko Yoneyama, "Theorizing School Bullying: Insights from Japan," *Confero* 3, 2 (2015): 146.

³⁴⁸ Prevention of Bullying at Schools, Article 15

³⁴⁹ Responses by School Establishers or Schools Established Thereby, Article 28

³⁵⁰ Reinis Udris, *Cyberbullying in Japan: An Exploratory Study*, pp. 60-61, Retrieved December 12, 2020 from https://www.researchgate.net/publication/282515141_CYBERBULLYING_IN_JAPAN_AN_EXPLORATORY_STUDY/link/5638137608ae4bde50212d62/download

กฎหมายญี่ปุ่นมีการกำหนดมาตรการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ โดยเฉพาะซึ่งมีแนวทางให้โรงเรียนดำเนินกิจกรรมเพื่อสร้างความตระหนักรู้ที่จำเป็นซึ่งกำหนดเป้าหมายไปที่เด็ก และผู้ปกครองเพื่อป้องกันการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ และการตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้รัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่นจะให้การสนับสนุนองค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบว่ามีเด็กที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์หรือไม่ และพยายามพัฒนาระบบเพื่อตอบสนองต่อกรณีที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ ทั้งนี้ ในกรณีที่มีการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ และเมื่อเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ หรือเมื่อผู้ปกครองเรียกร้องให้ลบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแก หรือขอให้เปิดเผยข้อมูลประจำตัวของผู้ส่ง พวกเขาสามารถขอความร่วมมือจากสำนักกฎหมาย หรือสำนักกฎหมายเขตได้ตามความจำเป็นอีกด้วย³⁵¹

(7) การดำเนินมาตรการล่วงหน้าเพื่อตรวจการข่มเหงรังแก
กฎหมายมีการกำหนดให้มีมาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกล่วงหน้า ดังนี้³⁵²

(7.1) โรงเรียนที่ควรทำการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับเด็กเป็นประจำ หรือดำเนินการที่จำเป็นเพื่อตรวจจับการข่มเหงรังแกในโรงเรียนตั้งแต่ระยะแรก

(7.2) รัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่นควรดำเนินการตามความคิดริเริ่มที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาระบบเพื่อรับรายงาน และการปรึกษาหารือเกี่ยวกับการข่มเหงรังแก

(7.3) โรงเรียนควรพัฒนาระบบที่เด็กที่เข้าเรียนในโรงเรียน ผู้ปกครอง ครูและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของโรงเรียนสามารถปรึกษาหารือเกี่ยวกับการข่มเหงรังแกได้

(7.4) โรงเรียนควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบการให้คำปรึกษาเพื่อให้สิทธิในการได้รับการศึกษา สิทธิและผลประโยชน์อื่น ๆ ของเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ ให้ได้รับการคุ้มครองโดยร่วมมือกับครอบครัว ชุมชนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนี้ สถานะการดำเนินการของมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแก และผลลัพธ์ควรได้รับการเผยแพร่ด้วย³⁵³

4) หน่วยงานที่รับผิดชอบ และผู้รับผิดชอบ

กฎหมายกำหนดหน่วยงานที่รับผิดชอบ และผู้รับผิดชอบ ได้แก่

(1) หน่วยงานที่รับผิดชอบ

³⁵¹ Promotion of Measures against Bullying via the Internet, Article 19

³⁵² Actions for Early Detection of Bullying, Article 16

³⁵³ Article 20

(1.1) สภาพระสาณงานเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการข่มเหง
รังแก

เพื่ออำนวยความสะดวกในการทำงานร่วมกันระหว่างองค์กร
และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการข่มเหงรังแก กฎหมายกำหนดให้รัฐบาลท้องถิ่นอาจ
จัดตั้งสภาพระสาณงานเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการข่มเหงรังแก ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียน
คณะกรรมการการศึกษา ศูนย์แนะแนวเด็กที่เกี่ยวข้อง สำนักกฎหมายหรือสำนักกฎหมายเขต
ตำรวจประจำจังหวัดและผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ โดยเมื่อมีการจัดตั้งสภาพระสาณงานเกี่ยวกับ
มาตรการป้องกันการข่มเหงรังแก จังหวัดควรดำเนินการที่จำเป็นเพื่ออำนวยความสะดวกในการ
ทำงานร่วมกันระหว่างสภาพระสาณงาน และคณะกรรมการการศึกษาของเทศบาลที่เกี่ยวข้อง
เพื่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างองค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ที่สภาพระสาณงาน เพื่อ
นำไปใช้อย่างเต็มที่สำหรับการป้องกันการข่มเหงรังแกที่โรงเรียนเทศบาลในเขตเทศบาลนั้น³⁵⁴

(1.2) องค์กรภายใต้คณะกรรมการการศึกษาระดับจังหวัด

จังหวัดอาจจัดตั้งองค์กรที่จำเป็นเป็นองค์กรพันธมิตรภายใต้
คณะกรรมการการศึกษาที่เกี่ยวข้องเมื่อพบว่ามีควมจำเป็นสำหรับการดำเนินมาตรการระดับ
ภูมิภาคเพื่อการป้องกันการข่มเหงรังแกให้มีประสิทธิผลได้³⁵⁵

(1.3) หน่วยงานระดับโรงเรียน

กฎหมายกำหนดให้โรงเรียนควรจัดให้มีองค์กรสำหรับ
มาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแก ซึ่งประกอบด้วยครูหลายคน และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของ
โรงเรียนรวมทั้งบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะทางด้านจิตวิทยา และสวัสดิการ ฯลฯ และผู้เกี่ยวข้อง
อื่น ๆ เพื่อดำเนินการเพื่อป้องกันการข่มเหงรังแกอย่างมีประสิทธิภาพที่โรงเรียน³⁵⁶

(2) ผู้รับผิดชอบ

กฎหมายมีการกำหนดคำนิยามผู้รับผิดชอบ ได้แก่
โรงเรียน หมายความว่า โรงเรียนประถมศึกษา ต่ำกว่ามัธยมศึกษา
ตอนต้น การศึกษาภาคบังคับ สูงกว่ามัธยมศึกษา โรงเรียนการศึกษาที่มีความต้องการพิเศษ
(ไม่รวมหลักสูตรอนุบาล) ที่กำหนดไว้ในมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติการศึกษาของโรงเรียน
เด็ก / เด็ก ๆ หมายถึงเด็ก / เด็ก ๆ หรือนักเรียน / นักศึกษาที่เข้า
เรียนในโรงเรียน

ผู้ปกครอง หมายถึง ผู้ที่ใช้อำนาจปกครอง

³⁵⁴ Liaison Council on Measures against Bullying, Article 14 (1), (2)

³⁵⁵ Liaison Council on Measures against Bullying, Article 14 (3)

³⁵⁶ Organization for Measures for the Prevention, etc. of Bullying at Schools, Article 22

บุคคลที่เกี่ยวข้องเหล่านี้ กฏหมายกำหนดให้มีการพัฒนา บุคคลากร โดยมีแนวทางระดับชาติและระดับท้องถิ่นให้มีการเสริมสร้างการปลูกฝัง และการฝึกอบรมครูเพื่อเพิ่มคุณภาพ และปรับใช้ครู ครูพยาบาล และเจ้าหน้าที่การสอนอื่น ๆ อย่างเหมาะสมเพื่อปรับปรุงระบบการแนะแนวนักเรียน บุคลากรที่มีความรู้ทางวิชาชีพด้านจิตวิทยา และสวัสดิการ ที่ให้คำปรึกษาด้านการศึกษา รวมถึงการป้องกันการข่มเหงรังแกโดยเจ้าหน้าที่ที่จะถูกส่งไปโรงเรียนตามคำร้องขอเพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีตอบสนองต่อการข่มเหงรังแก หรือการดำเนินการอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้การสนับสนุนเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ หรือผู้ปกครองของพวกเขา และให้คำแนะนำสำหรับเด็กที่ถูกข่มเหงรังแก หรือให้คำแนะนำผู้ปกครอง รวมถึงการนำมาตรการอื่น ๆ ในการป้องกันการข่มเหงรังแกมาใช้อย่างเหมาะสมโดยอาศัยความรู้เฉพาะด้าน นอกจากนี้ โรงเรียนที่ ต้องจัดให้ครูและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับ มาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแก หรือดำเนินการอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อเพิ่มคุณภาพ เกี่ยวกับมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแกตามแผนด้วย³⁵⁷

สำหรับหน้าที่ความรับผิดชอบให้บุคคลที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(1) เด็กห้ามกระทำการข่มเหงรังแก

กฏหมายมีการบัญญัติให้เด็กห้ามกระทำการข่มเหงรังแก³⁵⁸

(2) ความรับผิดชอบของรัฐบาลแห่งชาติ

กฏหมายมีการบัญญัติให้รัฐบาลแห่งชาติมีหน้าที่รับผิดชอบในการ กำหนดและดำเนินมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแกอย่างครอบคลุม³⁵⁹

(3) ความรับผิดชอบของรัฐบาลท้องถิ่น

รัฐบาลท้องถิ่นมีหน้าที่รับผิดชอบในการร่วมมือกับรัฐบาลแห่งชาติ ในการดำเนินมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแก และกำหนดและดำเนินโครงการตาม สถานการณ์ของชุมชนนั้น ๆ³⁶⁰

(3.1) ความรับผิดชอบของผู้จัดตั้งโรงเรียน

โรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นต้องรับผิดชอบในการดำเนินการที่จำเป็น สำหรับการป้องกันการข่มเหงรังแกในโรงเรียน³⁶¹

³⁵⁷ Securing of Personnel Engaging in Measures for the Prevention, etc. of Bullying and Enhancement of Their Quality, Article 18

³⁵⁸ Prohibition of Bullying, Article 4

³⁵⁹ Responsibility of the National Government, Article 5

³⁶⁰ Responsibility of Local Governments, Article 6

³⁶¹ Responsibility of School Establishers, Article 7

(3.2) ความรับผิดชอบของโรงเรียนและครูและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของโรงเรียน

โรงเรียน ครู และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ มีหน้าที่รับผิดชอบในการพยายามอย่างเต็มที่เพื่อป้องกันและตรวจจับการข่มเหงรังแกในระยะเริ่มต้นในขณะที่แสวงหาความร่วมมือกับผู้ปกครองของเด็กที่ลงทะเลเบียน ผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ ศูนย์และแนวเด็ก และผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ และเพื่อให้การตอบสนองอย่างเหมาะสมและทันที่ที่เมื่อสงสัยว่ามีเด็กที่เข้าเรียนถูกรังแก³⁶²

นอกจากนี้ มีการบัญญัติเกี่ยวกับหน้าที่ของครู กรณีเมื่อมีการสงสัยว่ามีการข่มเหงรังแกนักเรียนของตน ครูต้องดำเนินการแก้ไขปัญหา โดยมีบทบังคับให้พวกเขาถูกลงโทษทางวินัยจากความประมาทหากละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ ทั้งนี้ การแก้ไขปัญหาคารข่มเหงรังแกมีความสำคัญเท่าเทียมเท่ากับการเรียนการสอนในหลักสูตร ทั้งนี้ เป็นความรับผิดชอบของผู้บริหารโรงเรียนสำหรับความพยายามที่จะสร้างระบบและต้องมีการแต่งตั้งครูเพื่อจัดการกับปัญหาคารข่มเหงรังแก³⁶³

(3.3) ความรับผิดชอบของผู้ปกครอง³⁶⁴

1. ผู้ปกครองถือเป็นความรับผิดชอบหลักในการศึกษาของบุตรของตนและควรพยายามให้คำแนะนำในการพัฒนาจิตสำนึกเชิงบรรทัดฐานและคำแนะนำที่จำเป็นอื่น ๆ เพื่อที่เด็กภายใต้การคุ้มครองของตนจะไม่ทำการข่มเหงรังแก

2. ผู้ปกครองที่พบว่าเด็กภายใต้การคุ้มครองของตนถูกรังแกควรปกป้องเด็กจากการข่มเหงรังแกในลักษณะที่เหมาะสม

3. ผู้ปกครองควรพยายามให้ความร่วมมือในการดำเนินการเพื่อการป้องกันการข่มเหงรังแกที่ดำเนินการโดยรัฐบาลระดับชาติ และรัฐบาลระดับท้องถิ่น โรงเรียน

4. ห้ามตีความว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงหลักการที่ว่าควรเคารพความเป็นอิสระของการศึกษาในบ้านและห้ามตีความว่าเป็นการบรรเทาความรับผิดชอบที่กำหนดโดยสถานศึกษา

5) มาตรการเยียวยาเด็ก

³⁶² Article 8

³⁶³ **Remind Schools and Teachers of Duty to Stop Bullying**, Retrieved December 12, 2020 from <https://www.japantimes.co.jp/opinion/2018/11/28/editorials/remind-schools-teachers-duty-stop-bullying/>

³⁶⁴ Article 9

เมื่อครูในโรงเรียนและเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ เจ้าหน้าที่ของรัฐในพื้นที่หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ให้คำปรึกษาแก่เด็ก และผู้ปกครองของเด็กได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับการข่มเหงรังแกเด็ก และเมื่อสงสัยว่ามีการข่มเหงรังแกควรรายงานกรณีดังกล่าวไปยังโรงเรียนของเด็กเด็กที่สงสัยว่าถูกรังแก หรือดำเนินการอื่น ๆ ที่เหมาะสม และเมื่อโรงเรียนได้รับรายงานภายใต้โรงเรียนควรดำเนินการโดยทันทีเพื่อยืนยันการมีอยู่หรือไม่มีอยู่จริงของการข่มเหงรังแกเด็กเกี่ยวกับเด็กที่เกี่ยวข้อง ฯลฯ และรายงานผลดังกล่าวไปยังผู้จัดตั้งโรงเรียน กรณีที่มีการข่มเหงรังแกเกิดขึ้นจริงโรงเรียนต้องมีครูหลายคนหรือเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ของโรงเรียนทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้การสนับสนุนเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ หรือผู้ปกครอง และให้คำแนะนำ สำหรับเด็กที่กระทำการข่มเหงรังแก หรือแนะนำผู้ปกครอง ในขณะที่ได้รับความร่วมมือจากบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะทางด้านจิตวิทยา และสวัสดิภาพ เพื่อหยุดการข่มเหงรังแก และป้องกันไม่ให้เกิดการข่มเหงรังแกซ้ำอีก และเมื่อโรงเรียนเห็นว่าจำเป็นโรงเรียนควรดำเนินการตามความจำเป็นเพื่อให้เด็กที่ตกเป็นเหยื่อ และเด็กคนอื่น ๆ สามารถได้รับการศึกษาอย่างสบายใจ เช่น การเรียนในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่ห้องเรียน เป็นต้น ทั้งนี้ โรงเรียนควรดำเนินการอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อไม่ให้เกิดข้อพิพาทระหว่างผู้ปกครอง นอกจากนี้ กรณีที่โรงเรียนพบว่าคดีการข่มเหงรังแกควรได้รับการดำเนินการทางอาญา โรงเรียนควรดำเนินการตอบสนองร่วมกับสถานีตำรวจที่มีอำนาจ และเมื่อมีความเสี่ยงต่อชีวิตบุคคลหรือทรัพย์สินของเด็ก หรือ การเข้าเรียนในโรงเรียนอาจได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง โรงเรียนต้องรายงานไปยังสถานีตำรวจที่มีอำนาจทันทีเพื่อขอความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม³⁶⁵

6) บทลงโทษเด็กที่กระทำการข่มเหงรังแก

กรณีที่มีความจำเป็นให้ดำเนินการทางวินัยโดยอาจารย์ใหญ่และครูของโรงเรียนอย่างเหมาะสม³⁶⁶ หรือพักการเรียน³⁶⁷

7) การตรวจสอบจากภาครัฐ

กรณีที่มีการข่มเหงรังแกที่รุนแรงโรงเรียนที่จัดตั้งโดยรัฐบาลท้องถิ่นต้องรายงานสถานการณ์ร้ายแรงต่อหัวหน้ารัฐบาลท้องถิ่นผ่านคณะกรรมการการศึกษาของท้องถิ่นนั้น ๆ โดยเมื่อได้รับรายงานหัวหน้าหน่วยงานราชการในท้องถิ่นอาจดำเนินการสอบสวนเมื่อหัวหน้าพบว่าจำเป็นอาจตอบสนองต่อสถานการณ์ร้ายแรงที่และการป้องกันไม่ให้เกิดสถานการณ์ใด ๆ ที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์ร้ายแรงที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนตามความในวรรคก่อนแล้วหัวหน้าส่วนราชการส่วนท้องถิ่นต้องรายงานผลการ

³⁶⁵ Actions against Bullying, Article 23

³⁶⁶ Disciplinary Actions by the School Principal and Teachers, Article 25

³⁶⁷ Appropriate Operation of the Out-of-School Suspension System, Article 26

สอบสวนต่อที่ประชุม³⁶⁸ สำหรับโรงเรียนเอกชนผู้ว่าราชการจังหวัดจะดำเนินการสอบสวนผลการสอบสวน และเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าจำเป็นสำหรับการตอบสนองต่อสถานการณ์ร้ายแรงที่เกี่ยวข้องกับรายงานหรือการป้องกันไม่ให้เกิดสถานการณ์ใด ๆ ที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์ร้ายแรงที่เกี่ยวข้อง³⁶⁹

สำหรับการประเมินผลนั้นการประเมินโรงเรียนจะคำนึงถึงมาตรการในการป้องกันการข่มเหงรังแก โดยการประเมินจากการตรวจจับการข่มเหงรังแกในระยะเริ่มต้นและป้องกันการข่มเหงรังแกซ้ำซากควรได้รับการประเมินอย่างเหมาะสมเพื่อไม่ให้มีการปกปิดข้อเท็จจริงของการข่มเหงรังแก การตรวจสอบสถานะของการข่มเหงรังแก และการดำเนินการต่อการข่มเหงรังแกอย่างเหมาะสม³⁷⁰

ตารางที่ 1 กฎหมายการศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกเด็กของประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่น	กฎหมายการศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกเด็ก
คำนิยามของการข่มเหงรังแก	การกระทำที่มีอิทธิพลต่อจิตใจ หรือร่างกายของเด็ก ฯลฯ ที่กระทำโดยเด็กคนอื่นที่เรียนโรงเรียนเดียวกัน หรือมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ ฯลฯ (รวมถึงการกระทำผ่านอินเทอร์เน็ต) และเด็กที่เป็นเหยื่อได้รับความเจ็บปวดทางจิตใจ หรือร่างกาย
มาตรการการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแก	
มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของรัฐบาล	
บุคลากร	กฎหมายกำหนดให้มีการพัฒนาบุคลากรโดยมีแนวทางระดับชาติและระดับท้องถิ่นให้มีการเสริมสร้างการปลูกฝัง และการฝึกอบรมครูเพื่อเพิ่มคุณภาพ และปรับใช้ครู คุรุพยาบาล และเจ้าหน้าที่การสอนอื่น ๆ อย่างเหมาะสมเพื่อปรับปรุงระบบการแนะแนวนักเรียน บุคลากรที่มีความรู้ทางวิชาชีพด้าน

³⁶⁸ Responses Pertaining to Public Schools, Article 30

³⁶⁹ Responses Pertaining to Private Schools, Article 31

³⁷⁰ Matters to Note in Evaluation of Schools, Article 34

ประเทศญี่ปุ่น	กฎหมายการศึกษากับการแก้ไขปัญหา การข่มเหงรังแกเด็ก
	จิตวิทยา และสวัสดิการ ที่ให้คำปรึกษาด้านการศึกษา รวมถึงการป้องกันการข่มเหงรังแกโดยเจ้าหน้าที่ที่จะถูกส่งไปโรงเรียนตามคำร้องขอเพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีตอบสนองต่อการข่มเหงรังแก หรือการดำเนินการอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้การสนับสนุนเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ หรือผู้ปกครองของพวกเขา และให้คำแนะนำสำหรับเด็กที่ถูกข่มเหงรังแก หรือให้คำแนะนำผู้ปกครอง รวมถึงการนำมาตรการอื่น ๆ ในการป้องกันการข่มเหงรังแกมาใช้ที่เหมาะสมโดยอาศัยความรู้เฉพาะด้าน
ด้านการเงิน	รัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่นสนับสนุนด้านการเงิน
ด้านนโยบาย	การกำหนดนโยบายพื้นฐานแห่งชาติ และนโยบายท้องถิ่น และสร้างความร่วมมือของรัฐบาลระดับชาติ และระดับท้องถิ่น
การสร้างความตระหนัก	การเผยแพร่ข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับอิทธิพลทางจิตใจและร่างกายของการข่มเหงรังแกเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ ความสำคัญของการป้องกันการข่มเหงรังแก ระบบการให้คำปรึกษา หรือระบบการแก้ไขเกี่ยวกับการข่มเหงรังแก การดำเนินกิจกรรมเพื่อสร้างความตระหนักรู้ หรือการฝึกอบรมบุคลากร
มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของโรงเรียน	การกำหนดนโยบาย เนื้อหาหรือกิจกรรมของการศึกษา การสร้างความร่วมมือระหว่างนักเรียน ผู้ปกครอง ครู รวมทั้งเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้ เมื่อพบว่ามีข้อสงสัยว่าการข่มเหงรังแกก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อชีวิตจิตใจและร่างกายหรือทรัพย์สินของเด็กที่เข้า

ประเทศญี่ปุ่น	กฎหมายการศึกษากับการแก้ไขปัญหา การข่มเหงรังแกเด็ก
	เรียนในโรงเรียน หรือเมื่อพบว่า มีข้อสงสัยว่า เด็กที่เข้าเรียนในโรงเรียนขาดเรียนเป็นระยะ เวลานานเนื่องจากการข่มเหงรังแก โรงเรียน ต้องมีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างเร่งด่วน
มาตรการป้องกันการข่มเหงรังแกทาง ไซเบอร์	รัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่นจะให้การสนับสนุนองค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบว่ามีเด็กที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์หรือไม่ และพยายามพัฒนาระบบเพื่อตอบสนองต่อกรณีที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ โรงเรียนควรดำเนินกิจกรรมเพื่อสร้างความตระหนักรู้ที่จำเป็นซึ่งกำหนดเป้าหมายไปที่เด็ก และผู้ปกครองเพื่อป้องกันการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ และการตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพ ในกรณีที่มีการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ และเมื่อเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ หรือเมื่อผู้ปกครองเรียกร้องให้ลบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแก หรือขอให้เปิดเผยข้อมูลประจำตัวของผู้ส่ง พวกเขาสามารถขอความร่วมมือจากสำนักกฎหมาย หรือสำนักกฎหมายเขตได้
การดำเนินมาตรการล่วงหน้าเพื่อตรวจ การข่มเหงรังแก	การสำรวจ การพัฒนาระบบการรับรายงาน และให้คำปรึกษา การเผยแพร่ผลลัพธ์
หน่วยงานที่รับผิดชอบ และผู้รับผิดชอบ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ รัฐบาลท้องถิ่นสร้างสภาพประสานงานเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการข่มเหงรังแก องค์กรภายใต้คณะกรรมการการศึกษาในระดับจังหวัด หน่วยงานระดับโรงเรียน ผู้รับผิดชอบ

ประเทศญี่ปุ่น	กฎหมายการศึกษากับการแก้ไขปัญหา การข่มเหงรังแกเด็ก
	เด็ก รัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่น ครู บุคลากรในโรงเรียน ผู้ปกครอง
มาตรการเยียวยาเด็ก	ครูในโรงเรียนและเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ เจ้าหน้าที่ของรัฐในพื้นที่หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ให้คำปรึกษาแก่เด็ก และผู้ปกครองของเด็ก ได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับการข่มเหงรังแกเด็ก และเมื่อสงสัยว่ามีการข่มเหงรังแกควรรายงานกรณีดังกล่าวไปยังโรงเรียนของเด็ก เด็กที่สงสัยว่าถูกรังแก หรือดำเนินการอื่น ๆ ที่เหมาะสม และเมื่อโรงเรียนได้รับรายงาน ภายใต้งานโรงเรียนควรดำเนินการโดยทันทีเพื่อยืนยันการมีอยู่หรือไม่มีอยู่จริงของการข่มเหงรังแกเด็กเกี่ยวกับเด็กที่เกี่ยวข้อง ฯลฯ และรายงานผลดังกล่าวไปยังผู้จัดตั้งโรงเรียน กรณีที่มีการข่มเหงรังแกเกิดขึ้นจริงโรงเรียนต้องมีครูหลายคนหรือเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ของโรงเรียนทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้การสนับสนุนเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ หรือผู้ปกครอง และให้คำแนะนำ สำหรับเด็กที่กระทำการข่มเหงรังแก หรือแนะนำผู้ปกครอง ในขณะที่ได้รับความร่วมมือจากบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะทางด้านจิตวิทยา และสวัสดิภาพ เพื่อหยุดการข่มเหงรังแก และป้องกันไม่ให้เกิดการข่มเหงรังแกซ้ำอีก และเมื่อโรงเรียนเห็นว่าจำเป็นโรงเรียนควรดำเนินการตามความจำเป็นเพื่อให้เด็กที่ตกเป็นเหยื่อ และเด็กคนอื่น ๆ สามารถได้รับการศึกษาอย่างสบายใจ เช่น การเรียนในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่ห้องเรียน เป็นต้น ทั้งนี้ โรงเรียนควรดำเนินการอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อไม่ให้เกิดข้อพิพาทระหว่าง

ประเทศญี่ปุ่น	กฎหมายการศึกษากับการแก้ไขปัญหา การข่มเหงรังแกเด็ก
	ผู้ปกครอง นอกจากนี้ กรณีที่โรงเรียนพบว่า คดีการข่มเหงรังแกควรได้รับการดำเนินการทางอาญา โรงเรียนควรดำเนินการตอบสนองร่วมกับสถานีตำรวจที่มีอำนาจ และเมื่อมีความเสี่ยงต่อชีวิตบุคคลหรือทรัพย์สินของเด็ก หรือ การเข้าเรียนในโรงเรียนอาจได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง โรงเรียนต้องรายงานไปยังสถานีตำรวจที่มีอำนาจทันที เพื่อขอความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม
บทลงโทษเด็กที่กระทำการข่มเหงรังแก	กรณีที่มีความจำเป็นให้ดำเนินการทางวินัย โดยอาจารย์ใหญ่และครูของโรงเรียนอย่างเหมาะสม หรือพักการเรียน
การตรวจสอบจากภาครัฐ	รายงานต่อรัฐบาลกรณีที่มีการข่มเหงรังแกร้ายแรง การประเมินผลของโรงเรียน - การประเมินจากการตรวจจับการข่มเหงรังแกในระยะเริ่มต้นและป้องกันการข่มเหงรังแกซ้ำซาก - การตรวจสอบสถานะของการข่มเหงรังแก - การดำเนินการต่อการข่มเหงรังแกอย่างเหมาะสม

4.2.1.3 การข่มเหงรังแกกับความรับผิดชอบลักษณะละเมิด

กฎหมายลักษณะละเมิดของประเทศญี่ปุ่นเกี่ยวกับหลักการทั่วไปของการกระทำละเมิดและการกระทำละเมิดของผู้เยาว์มีลักษณะคล้ายคลึงกับกฎหมายลักษณะละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย ตามประมวลกฎหมายแพ่งญี่ปุ่น มาตรา 709 บัญญัติว่า “ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อละเมิดสิทธิของผู้อื่นหรือประโยชน์ของผู้อื่นที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย บุคคลนั้นต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายที่

เกิดขึ้น”³⁷¹ โดยมีหลักการเช่นเดียวกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิดของไทยที่ภาระการพิสูจน์เป็นของโจทก์ และต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผลแห่งการกระทำ³⁷² สำหรับการกระทำละเมิดโดยผู้เยาว์มีการบัญญัติไว้ในประมวลแพ่งญี่ปุ่น มาตรา 712³⁷³ โดยมีสาระสำคัญ คือ ในกรณีที่ผู้เยาว์สร้างความเสียหายต่อผู้อื่น หากผู้เยาว์ไม่มีความสามารถทางปัญญาเพียงพอที่จะรู้ความรับผิดชอบสำหรับการกระทำของตนเอง ผู้เยาว์จะไม่รับผิดชอบในการชดเชยการกระทำนั้น ดังนั้น ถ้าผู้เยาว์มีความสามารถทางปัญญาเพียงพอสมควรต้องรับผิดชอบในการกระทำละเมิดของตน

เมื่อศึกษาต่อมาถึงประเด็นค่าสินไหมทดแทนจากการถูกข่มเหงรังแก พบว่ากฎหมายละเมิดของประเทศญี่ปุ่นสามารถเรียกร้องได้ทั้งค่าสินไหมทดแทนที่เป็นตัวเงิน เช่น ค่ารักษาพยาบาล และค่าสินไหมทดแทนที่ไม่เป็นตัวเงินหรือเนื่องจากเจ็บปวดทรมานก็ได้ กรณีความเสียหายต่อชื่อเสียงเมื่อผู้เสียหายร้องขอ ศาลจะสั่งให้บุคคลที่หมิ่นประมาทผู้อื่นจัดการตามสมควรเพื่อให้ชื่อเสียงของผู้เสียหายกลับคืนดีแทนหรือเพิ่มขึ้นจากการใช้ค่าเสียหายก็ได้³⁷⁴

นอกจากนี้ การฟ้องร้องคดีเกี่ยวกับการข่มเหงรังแกเด็กมีตัวอย่างคำพิพากษาที่สามารถฟ้องร้องเด็กผู้กระทำการข่มเหงรังแก บิดามารดา และสามารถฟ้องโรงเรียนหรือต้นสังกัดของโรงเรียนได้ เช่น³⁷⁵

คดีเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนกรณีเด็กที่ถูกข่มเหงรังแกมีความผิดปกติทางจิตใจภายหลังภัยอันตราย ครอบครัวของเด็กผู้เสียหายฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้ปกครองของเด็ก 9 คนในโรงเรียน และเมือง Kaga เนื่องจากล้มเหลวในการชดเชยการข่มเหงรังแก ศาลพิพากษาให้ครอบครัวของเด็กหญิงได้รับค่าเสียหายจำนวน 7.03 ล้านบาท

คดีเด็กชายชั้นมัธยมต้นปีที่ 2 ในเมือง Otsu ฆ่าตัวตายบิดามารดาของเด็กชายฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจากอดีตเพื่อนร่วมชั้น 3 คนและผู้ปกครอง และฟ้องเมือง Otsu ต่อมาเมือง Otsu ตกลงประนีประนอมยอมความและจ่ายค่าเสียหาย 13 ล้านบาท คดีนี้ศาลชี้ว่าการฆ่าตัวตายของเด็กชายเกิดจากการข่มเหงรังแกของเพื่อนร่วมชั้นสามารถคาดได้ว่าบุคคลที่มีสภาพ

³⁷¹ Japan Civil Code Article 709 “A person who has intentionally or negligently infringed any right of other, or legally protected interest of other, shall be liable to compensate any damages resulting in consequence.”

³⁷² ภัชชา ชำรงอาจริยกุล, “ความรับผิดทางละเมิดและการเยียวยาความเสียหายกรณีการกลั่นแกล้งรังแกในเด็ก,” วารสารบัณฑิตศึกษานิติศาสตร์ 12, 4 (ตุลาคม-ธันวาคม 2562): 683-706.

³⁷³ Japan Civil Code Article 712 “In cases where a minor has inflicted damages on others, if the minor does not have sufficient intellectual capacity to appreciate his/her liability for his/her own act, the minor shall not be liable to compensate for that act.”

³⁷⁴ ภัชชา ชำรงอาจริยกุล, *เรื่องเดิม*, หน้า 683-706.

³⁷⁵ *เรื่องเดียวกัน*, หน้า 683-706.

จิตใจเช่นนี้จะฆ่าตัวตาย ศาลสั่งให้อัดดีดเพื่อร่วมชั้น 2 คนของเด็กชายที่ฆ่าตัวตายจ่ายค่าสินไหมทดแทนรวมประมาณ 37.5 ล้านเยน

จากคำพิพากษาของศาลญี่ปุ่น ความรับผิดชอบตามกฎหมายลักษณะละเมิดจึงรวมถึงบาดแผลทางจิตใจด้วยแตกต่างจากกฎหมายไทยโดยสถานศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดของสถานศึกษาต้องร่วมรับผิดชอบในฐานะมีหน้าที่ด้วย อย่างไรก็ตาม การพิสูจน์หลักฐานต้องเป็นที่ประจักษ์ว่าการกระทำข่มเหงรังแกมีความสัมพันธ์กับผลที่เกิดขึ้นอันเป็นเหตุให้ต้องรับผิดชอบที่ผลกระทบต่อจิตใจที่ได้รับไม่ชัดเจน เช่น อาการโกรธ หดหู่ เป็นต้น ย่อมยากจะพิสูจน์ให้ผู้กระทำการข่มเหงรังแกรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน

4.2.1.4 การข่มเหงรังแกกับการประกันภัย

จากอัตราการข่มเหงรังแกเด็กโดยเฉพาะต่อนักเรียนในสถานศึกษาของประเทศญี่ปุ่นมีอัตราสูงและเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขซึ่งรัฐและบุคลากรด้านการศึกษาก็ยังแสวงหาการแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป ในอีกส่วนหนึ่งภาคเอกชนตระหนักถึงปัญหาและพยายามเชื่อมโยงธุรกิจผนวกเข้ากับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกนักเรียนของสถานศึกษานามาสู่การประกันภัยของธุรกิจประกันภัยในประเทศญี่ปุ่นที่จะดำเนินการจ่ายเงินซึ่งไม่ใช้การชำระเงินเมื่อนักเรียนถูกข่มเหงรังแกแต่เป็นการชำระค่าธรรมเนียมทางกฎหมายหรือค่ารักษาพยาบาลไม่ว่าจะเป็นการบาดเจ็บที่นักเรียนถูกรังแก หรือสำหรับการบาดเจ็บที่เกิดจากการตอบโต้กลับ รวมถึงการชดเชยสำหรับทรัพย์สินส่วนบุคคลที่เสียหายหรือถูกทำลายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแกด้วย³⁷⁶

ผู้ประกอบการที่ซื้อประกันการถูกข่มเหงรังแกสามารถปรึกษากับทนายความที่ผู้รับประกันภัยจัดหาให้ได้เมื่อพบว่าบุตรหลานของตนถูกรังแก และสำรวจทางเลือกทางกฎหมายเพื่อแก้ไขสถานการณ์ ทนายความสามารถแนะนำผู้ประกอบการเกี่ยวกับวิธีการจัดทำเอกสารและรวบรวมหลักฐานที่จะพิสูจน์ได้ว่าสถานการณ์ดังกล่าวที่ถือเป็นการข่มเหงรังแก และการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องนั้นเป็นขั้นตอนแรกในสถานศึกษาที่สามารถส่งผลให้ผู้ปกครองของนักเรียนที่กระทำการข่มเหงรังแกตระหนักและมีส่วนร่วมในการดำเนินการเพื่อหยุดการข่มเหงรังแก³⁷⁷ จากข้อมูลการประกันภัยการข่มเหงรังแกนักเรียนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าประเทศญี่ปุ่นเปิดโอกาสให้เอกชนสามารถทำสัญญาภายใต้หลักเสรีภาพในการแสดงเจตนาและถือว่าผู้ประกอบการเป็นบุคคลที่มีส่วนได้เสียในการที่บุตรของตนถูกรังแกเป็นเหตุที่สามารถเอาประกันภัยได้

³⁷⁶ **You Can Now Buy Bully Insurance for Your Kids in Japan**, Retrieved December 12, 2020 from <https://japantoday.com/category/national/you-can-now-buy-bully-insurance-for-your-kids-japan>

³⁷⁷ *Ibid.*

4.2.2 ประเทศฟิลิปปินส์

ประเทศฟิลิปปินส์ได้มีการประกาศใช้กฎหมายการศึกษาเพื่อป้องกันการข่มเหงรังแก คือ Elementary and secondary schools to adopt policies to prevent and address the acts of bullying in their institutions หรือ the "Anti-Bullying Act of 2013"³⁷⁸ เพื่อแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกในเด็กให้เป็นรูปธรรม

4.2.2.1 สถานการณ์ของการข่มเหงรังแก

The Department of Education (DepEd) ซึ่งเป็นหน่วยงานด้านการศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์ได้บันทึกการล่วงละเมิดและการข่มเหงรังแกเด็กมากกว่า 1,700 กรณีในโรงเรียนในช่วง ค.ศ. 2013- 2014 ในจำนวนนี้ได้รับการแก้ไขเพียงร้อยละ 60 เท่านั้น³⁷⁹ นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 2012 – 2013 DepEd พบว่าร้อยละ 80 ของกรณีการล่วงละเมิดและการข่มเหงรังแกเด็กเป็นเรื่องของการข่มเหงรังแกเด็ก³⁸⁰ รวมถึงพบข้อมูลการวิจัยเกี่ยวกับการข่มเหงรังแกพบอัตราการข่มเหงรังแกเด็กในประเทศฟิลิปปินส์ โดยมีเด็กจำนวนมากที่ระบุว่าพวกเขาตกเป็นเหยื่อของการข่มเหงรังแกในโรงเรียนในอัตราส่วนร้อยละ 40.6 และมีผู้ยอมรับว่าเป็นผู้ข่มเหงรังแกอัตราร้อยละ 23.8 และเด็กผู้ชายมักจะตกเป็นเหยื่อมากกว่าเด็กผู้หญิง³⁸¹ และพบว่ามีกรณีการรายงานปัญหาของการข่มเหงรังแกน้อยกว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง³⁸² ตัวอย่างการข่มเหงรังแกโรงเรียนมัธยมแห่งชาติ Binakayan, Kawit, Cavite ของประเทศฟิลิปปินส์มีรายงานคดีข่มเหงรังแก 36 กรณี ซึ่งเกิดจากการเรียกชื่อ เล่นมุขตลก ซ่อนตัว หรือเอาทรัพย์สินส่วนตัว

³⁷⁸ Elementary and secondary schools to adopt policies to prevent and address the acts of bullying in their institutions, Section 1 *Short Title*. – This Act shall be known as the "Anti-Bullying Act of 2013".

³⁷⁹ H. Flores, **1,700 Cases of Bullying Reported**, Retrieved December 12, 2020 from <http://www.philstar.com/metro/2014/07/28/1351137/1700-cases-bullying-reported>

³⁸⁰ I. H. Malipot, **DepEd: Report School Bullies**, Retrieved 12, 2020 from <http://www.mb.com.ph/deped-report-school-bullies/>

³⁸¹ Margaret S. Sanapo, "When Kids Hurt Other Kids: Bullying in Philippine Schools," **Psychology** 8 (2017): 2469-2484, Retrieved December 12, 2020 from <http://www.scirp.org/journal/psych>

³⁸² Roldan S. Cardona, Agnes S. Reyes and Marlu M. Tangalin, "The Bullying Experiences and Classroom Discipline Techniques in an Urban National High School in the Philippines: A Basis for an Anti-Bullying Program," **American International Journal of Contemporary Research** 5, 2 (April 2015), Retrieved December 12, 2020 from http://www.ajcnet.com/journals/Vol_5_No_2_April_2015/7.pdf

ไปและทำให้ได้รับบาดเจ็บ สิ่งเหล่านี้ก็กลายเป็นการข่มเหงรังแกทางกายภาพ โดยการเตะตบและตบตีคนอื่นในโรงเรียนเป็นกรณีที่พบบ่อยที่สุดจากการสัมภาษณ์และบันทึกของครู อย่างไรก็ตามการข่มเหงรังแกด้วยวาจา เช่น การเรียกชื่อ การเยาะเย้ย เป็นต้น โดยการล้อเล่นที่ทำร้ายจิตใจซึ่งเกิดขึ้นบ่อยครั้งทั้งในและนอกห้องเรียนโดยปกติจะไม่รายงานต่อเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนและได้รับการแก้ไขทันทีแทน³⁸³ จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าอัตราการข่มเหงรังแกเด็กในประเทศฟิลิปปินส์มีอัตราที่สูงพอสมควร ประเทศฟิลิปปินส์จึงมีการตรากฎหมาย The Anti-Bullying Act (RA 10627) ขึ้น

4.2.2.2 ความเป็นมาของมาตรการกฎหมายการศึกษาเพื่อคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแก

เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2018 มีกรณีการข่มเหงรังแกที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนมัธยมต้นสองคนของมหาวิทยาลัย Ateneo de Manila ได้แพร่กระจายบนโซเชียลมีเดีย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในห้องน้ำของโรงเรียนดังกล่าวถูกบันทึกไว้ในวิดีโอ ทำให้เกิดความไม่พอใจจากผู้คนจำนวนมากเป็นหนึ่งในแรงผลักดันส่งผลให้เกิดกฎหมายโดยเมื่อวันที่ 18 กันยายน ค.ศ. 2013 อดีตประธานาธิบดี Benigno Aquino III ของฟิลิปปินส์ได้ลงนามในกฎหมาย The Anti-Bullying Act (RA 10627) ซึ่งเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Republic Act 10627 กฎหมายกำหนดให้โรงเรียนต้องให้ความรู้ทั้งนักเรียนและผู้ปกครองเกี่ยวกับรูปแบบของการข่มเหงรังแก โดยพวกเขาคาดว่าจะสร้างระบบที่ชัดเจนสำหรับการรายงานสถานการณ์การข่มเหงรังแกที่เกิดขึ้น³⁸⁴

โดยก่อนที่จะมีการออกกฎหมายฉบับดังกล่าวหน่วยงานด้านการศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์ (The Department of Education: DepEd)³⁸⁵ นับแต่ค.ศ. 2012 ได้ประกาศกฎหรือนโยบายการคุ้มครองเด็กเพื่อให้แน่ใจว่ามีการปกป้องเด็กเป็นพิเศษจากการล่วงละเมิดและการข่มเหงรังแก ซึ่งวุฒิสมาชิก Juan Edgardo "Sonny" Angara หนึ่งในผู้เขียนหลักของร่างกฎหมายกล่าวว่ากฎของ DepEd ดังกล่าวเป็น เพียงมาตรการชั่วคราวจึงควรกำหนดกฎเกณฑ์เป็นผ่านทางกฎหมาย³⁸⁶

³⁸³ *Ibid.*

³⁸⁴ **The Philippines' Anti-Bullying Act of 2013**, Retrieved December 12, 2020 from <https://www.nilaeslit.com/philippines-anti-bullying-act-of-2013/#.YHQc6-gzY2x>

³⁸⁵ The Department of Education (DepEd) เป็นหน่วยงานบริหารของรัฐบาลฟิลิปปินส์ที่รับผิดชอบในการรับรองการเข้าถึงส่งเสริมความเท่าเทียมและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน

³⁸⁶ Jee Y. Geronimo, **Aquino Signs Anti-Bullying Law**, Retrieved December 12, 2020 from <https://www.rappler.com/nation/aquino-signs-anti-bullying-law>

กฎหมายกำหนดให้โรงเรียนไม่เพียงแต่นำนโยบายที่จัดการกับการข่มเหงรังแกมาใช้เท่านั้น แต่ยังต้องดำเนินโครงการฟื้นฟูสมรรถภาพสำหรับเหยื่อที่ถูกข่มเหงรังแก นอกจากนี้ยังเรียกร้องให้โรงเรียนกำหนดขั้นตอนและกลยุทธ์ที่ชัดเจนซึ่งจะปกป้องนักเรียนที่มีรายงานว่าได้รับการข่มเหงรังแกด้วย และนักเรียนอาจรายงานโดยไม่เปิดเผยตัว กฎหมายฉบับนี้บังคับใช้กับโรงเรียนของรัฐและเอกชนที่ได้รับอนุญาต³⁸⁷ The Anti-Bullying Act มีสาระสำคัญดังนี้

4.2.2.3 คำนิยามของการข่มเหงรังแก

ประเทศฟิลิปปินส์มีการข่มเหงรังแกเด็กในรูปแบบร่างกาย วาจา และการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ปรากฏเป็นจำนวนมาก³⁸⁸ ทั้งนี้กฎหมายพยายามให้คำนิยามคำว่า การข่มเหงรังแกที่ครอบคลุมทุกรูปแบบ

กฎหมายจึงให้ความหมายของคำว่า "การข่มเหงรังแก" หมายถึง การกระทำอย่างรุนแรงหรือซ้ำ ๆ โดยนักเรียนคนหนึ่งหรือหลายคนในการแสดงออกทางลายลักษณ์อักษร ทางวาจา ทางอิเล็กทรอนิกส์ การกระทำทางกาย ทำทาง หรือกระทำหลายอย่างการรวมกันของนักเรียนคนอื่น ผลของการกระทำส่งผลให้นักเรียนผู้ถูกรกระทำได้รับอันตรายทางร่างกาย จิตใจ หรือความเสียหายต่อทรัพย์สินของเขา การสร้างสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นมิตรที่โรงเรียนสำหรับนักเรียนคนอื่น ๆ การละเมิดสิทธิของนักเรียนคนอื่นที่โรงเรียน การขัดขวางกระบวนการศึกษาหรือการดำเนินงานที่เป็นระเบียบเรียบร้อยของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญและอย่างมาก แต่ไม่จำกัดเฉพาะสิ่งต่อไปนี้³⁸⁹

- 1) การสัมผัสทางกายภาพใด ๆ ที่ไม่พึงประสงค์ระหว่างผู้กระทำกับเหยื่อ เช่น การชกต่อย การผลัก การเตะ การตบ การจิกจี้ การล็อกคิรชะ การสร้างความเสียหายให้กับโรงเรียน การล้อเล่น การต่อสู้อ และการใช้สิ่งของที่มีอยู่เป็นอาวุธ เป็นต้น
- 2) การกระทำใด ๆ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อจิตใจและ / หรือความเป็นอยู่ทางอารมณ์ของเหยื่อ
- 3) คำพูด หรือการกล่าวหาในเชิงดูถูกเหยียดหยามใด ๆ ที่ทำให้เหยื่อเกิดความทุกข์ทางอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม เช่น การใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม หรือคำหยาบคายต่อ

³⁸⁷ *Ibid.*

³⁸⁸ Jerome Ouano, Nerissa R. Buot, Gail Conway and Elmer L. Dela Rosa, **A Measure of the Experience of Being Bullied: An Initial Validation in Philippine Schools**, p. 23, Retrieved December 12, 2020 from https://www.researchgate.net/publication/320267438_A_Measure_of_the_Experience_of_Being_Bullied_An_Initial_Validation_in_Philippine_Schools

³⁸⁹ The Anti-Bullying Act (RA 10627), Section 2

เป้าหมายการเรียกชื่อ การทรมาน และการแสดงความคิดเห็นในเชิงลบต่อรูปลักษณ์เสื้อผ้า และร่างกายของเหยื่อ และ

4) การข่มเหงรังแกทางไซเบอร์หรือการข่มเหงรังแกใด ๆ ที่กระทำโดยใช้เทคโนโลยีหรือวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์

4.2.2.4 มาตรการการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแก

กฎหมายมีมาตรการการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแก ได้แก่ มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของรัฐบาล และมาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของโรงเรียน ดังนี้

1) มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของรัฐบาล

หน้าที่ของภาครัฐโดย Department of Education (DepEd)³⁹⁰ จะมีโครงการฝึกอบรมหลักสูตรหรือกิจกรรมซึ่งจะเปิดโอกาสให้ผู้บริหารโรงเรียนครูและพนักงานคนอื่น ๆ ได้พัฒนาความรู้และทักษะในการป้องกัน หรือตอบสนองต่อการกระทำที่เป็นการข่มเหงรังแก³⁹¹

2) มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของโรงเรียน

กฎหมายกำหนดให้โรงเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาทุกแห่งได้รับคำสั่งให้นำนโยบายมาใช้เพื่อแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกในสถาบันของตน นโยบายดังกล่าวจะต้องได้รับการปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอ และอย่างน้อยที่สุดจะรวมถึงข้อกำหนด ดังนี้³⁹²

(1) ห้ามการกระทำ ดังต่อไปนี้

(1.1) การข่มเหงรังแกในโรงเรียน ทรัพย์สินที่อยู่ติดกับบริเวณโรงเรียน ในกิจกรรมหน้าที่ หรือโครงการ ที่โรงเรียนให้การสนับสนุนหรือที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนไม่ว่าจะในหรือนอกสถานศึกษา ที่ป้ายรถโรงเรียน บนรถโรงเรียน หรือยานพาหนะอื่น ๆ ที่โรงเรียนเป็นเจ้าของเช่าหรือใช้ หรือผ่านการใช้เทคโนโลยี หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่โรงเรียนเป็นเจ้าของเช่าหรือใช้

(1.2) การข่มเหงรังแกในสถานที่ กิจกรรม หน้าที่ หรือโครงการที่ไม่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน หรือผ่านการใช้เทคโนโลยีหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่โรงเรียนไม่ได้เป็นเจ้าของ เช่า หรือใช้งาน หากการกระทำหรือการกระทำที่เป็นปัญหาต่อ

³⁹⁰ Department of Education (เรียกโดยย่อว่า DepEd; Filipino: Kagawaran ng Edukasyon) เป็นหน่วยงานบริหารของรัฐบาลฟิลิปปินส์ที่รับผิดชอบในการรับรองการเข้าถึงส่งเสริมความเท่าเทียมและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน

³⁹¹ The Anti-Bullying Act (RA 10627), Section 3

³⁹² The Anti-Bullying Act (RA 10627), Section 3

สภาพแวดล้อมในโรงเรียนก่อให้เกิดศัตรู การละเมิดสิทธิของเหยื่อที่โรงเรียน หรือเป็นการขัดขวางกระบวนการศึกษา หรือการดำเนินงานที่เป็นระเบียบของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และ

(1.3) การตอบสนองต่อบุคคลที่รายงานการข่มเหงรังแก ผู้ให้ข้อมูลระหว่างการสอบสวนการข่มเหงรังแก หรือผู้ที่เป็นพยาน หรือมีข้อมูลที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับการข่มเหงรังแก

(2) การระบุขอบเขตของการดำเนินการทางวินัยทางปกครองที่อาจดำเนินการกับผู้กระทำความผิดในข้อหาข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับลักษณะ และความร้ายแรงของการกระทำความผิด ทั้งนี้ นอกเหนือจากการลงโทษต่อผู้กระทำความผิดฐานข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้แล้ว เขา / เธอจะต้องได้รับโครงการการฟื้นฟูสมรรถภาพซึ่งจะดำเนินการโดยสถาบันที่เกี่ยวข้อง ผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดดังกล่าวจะได้รับการสนับสนุนจากสถาบันเหล่านั้นให้เข้าร่วมโครงการฟื้นฟู

(3) การกำหนดขั้นตอน และกลยุทธ์ที่ชัดเจนสำหรับ

(3.1) รายงานการข่มเหงรังแกหรือการตอบโต้

(3.2) การตอบสนอง และการตรวจสอบรายงานการข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้อย่างทันที่

(3.3) การสร้างความรู้สึกปลอดภัยให้เหยื่อ และประเมินความจำเป็นของนักเรียนในการป้องกัน

(3.4) การปกป้องจากการข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้ของบุคคลที่รายงานว่ามีการข่มเหงรังแกให้ข้อมูลระหว่างการสอบสวนการข่มเหงรังแกหรือเป็นพยาน หรือมีข้อมูลที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับการข่มเหงรังแก และ

(3.5) การให้คำปรึกษา หรือส่งต่อถึงบริการที่เหมาะสมสำหรับผู้กระทำความผิด เหยื่อ และสมาชิกในครอบครัวที่เหมาะสมของนักเรียนคนดังกล่าว

(4) การเปิดโอกาสให้นักเรียนรายงานการข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้โดยไม่เปิดเผยตัว อย่างไรก็ตามจะไม่มีดำเนินการทางวินัยกับผู้กระทำความผิดโดยอาศัยรายงานที่ไม่เปิดเผยชื่อเท่านั้น

(5) การให้นักเรียนที่จิตใจกลัวหาว่าเป็นเท็จเกี่ยวกับการข่มเหงรังแกได้รับการลงโทษทางวินัย

(6) การให้ความรู้นักเรียนเกี่ยวกับการข่มเหงรังแก นโยบายการต่อต้านการข่มเหงรังแกของโรงเรียนตลอดจนกลไกของโรงเรียนดังกล่าวสำหรับการรายงานหรือการตอบโต้การกระทำการข่มเหงรังแกโดยไม่ระบุชื่อ

(7) การให้ความรู้แก่พ่อแม่ และผู้ปกครองเกี่ยวกับการข่มเหงรังแก นโยบายต่อต้านการข่มเหงรังแกของโรงเรียน และวิธีที่พ่อแม่และผู้ปกครองสามารถให้การสนับสนุนและเสริมสร้างนโยบายดังกล่าวได้ที่บ้าน และ

(8) การเก็บรักษาบันทึกข้อมูลสาธารณะที่เกี่ยวข้อง และสถิติเกี่ยวกับการกระทำการข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้ในโรงเรียน โดยมีเงื่อนไขว่าชื่อของนักเรียนที่กระทำการข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้จะต้องเป็นความลับอย่างเคร่งครัด และเปิดเผยต่อผู้บริหารโรงเรียนเท่านั้น และครูโดยตรงต่อนักเรียน และพ่อแม่ หรือผู้ปกครองของนักเรียนคนดังกล่าวที่เป็นหรือเคยเป็นเหยื่อของการข่มเหงรังแกหรือการตอบโต้

ทั้งนี้ กฎหมายกำหนดให้โรงเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาทุกแห่งจะต้องจัดเตรียมสำเนานโยบายต่อต้านการข่มเหงรังแกให้กับนักเรียน และผู้ปกครองของพวกเขา โดยนโยบายดังกล่าวจะรวมอยู่ในคู่มือนักเรียน และ/หรือพนักงานของโรงเรียน และจะต้องประกาศไว้อย่างชัดเจนบนกำแพง และเว็บไซต์ของโรงเรียน (หากมี)

4.2.2.5 ผู้รับผิดชอบ

หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบตามกฎหมายฉบับนี้ คือ DepED สำหรับผู้รับผิดชอบกฎหมายกำหนดให้ครูใหญ่ของโรงเรียน หรือบุคคลใด ๆ ที่มีบทบาทเทียบเท่าจะต้องรับผิดชอบต่อการดำเนินการและการกำกับดูแลนโยบายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการกับการข่มเหงรังแก³⁹³ สำหรับบุคคลอื่น ๆ ในโรงเรียนกฎหมายกำหนดให้สมาชิกคนใดคนหนึ่งของฝ่ายบริหารโรงเรียน นักเรียน ผู้ปกครอง หรืออาสาสมัครจะต้องรายงานกรณีการข่มเหงรังแกหรือการตอบโต้ใดๆ ที่พบเห็น หรือได้รับความสนใจไปยังครูใหญ่ของ โรงเรียนหรือเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน หรือบุคคลที่ครูใหญ่กำหนดให้จัดการกับปัญหาดังกล่าวโดยทันที³⁹⁴

4.2.2.6 มาตรการเยียวยาเด็ก

กฎหมายกำหนดให้นอกจากการลงโทษต่อผู้กระทำความผิดฐานข่มเหงรังแกหรือการตอบโต้แล้ว เขา/เธอจะต้องได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพซึ่งจะดำเนินการโดยสถาบันที่เกี่ยวข้องและผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดดังกล่าวจะได้รับการสนับสนุนจากสถาบันเหล่านั้นให้เข้าร่วมโครงการฟื้นฟูด้วย³⁹⁵

4.2.2.7 บทลงโทษเด็กที่กระทำการข่มเหงรังแก

การปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายเพื่อลงโทษเด็กที่กระทำการข่มเหงรังแกนั้น เมื่อได้รับรายงานจากสมาชิกคนใดคนหนึ่งของฝ่ายบริหารโรงเรียน นักเรียน ผู้ปกครอง หรืออาสาสมัคร กฎหมายกำหนดให้ครูใหญ่โรงเรียน หรือเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายจะสอบสวนโดยทันที หากมีการพิจารณาว่ามีการข่มเหงรังแกหรือการตอบโต้เกิดขึ้น

³⁹³ The Anti-Bullying Act (RA 10627), Section 4

³⁹⁴ The Anti-Bullying Act (RA 10627), Section 4

³⁹⁵ The Anti-Bullying Act (RA 10627), Section 3

ครูใหญ่ของโรงเรียนหรือเจ้าหน้าที่โรงเรียน หรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายจะต้องดำเนินการดังต่อไปนี้³⁹⁶

1) แจ้งหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย หากครูใหญ่หรือผู้ได้รับมอบหมายของโรงเรียนเชื่อว่าอาจมีการกล่าวหาว่ามีการกระทำความผิดทางอาญาภายใต้ประมวลกฎหมายอาญา

2) ดำเนินการทางปกครองทางวินัยที่เหมาะสม

3) แจ้งให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองทราบถึงผู้กระทำความผิด และ

4) แจ้งให้พ่อแม่ หรือผู้ปกครองของเหยื่อทราบเกี่ยวกับการดำเนินการเพื่อป้องกันข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้

ทั้งนี้ หากเหตุการณ์การข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้เกี่ยวข้องกับนักเรียนจากโรงเรียนมากกว่าหนึ่งแห่ง โรงเรียนที่ได้รับแจ้งการข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้ก่อนจะแจ้งให้ผู้บริหารของโรงเรียนอื่นทราบโดยทันที เพื่อให้ทั้งสองฝ่ายดำเนินการตามความเหมาะสม

4.2.2.8 การตรวจสอบจากภาครัฐ

โรงเรียนทุกแห่งจะแจ้งให้ผู้ว่าการโรงเรียน (The Schools Division Superintendents) ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับนโยบายต่อต้านการข่มเหงรังแกที่กำหนดไว้ภายใน 6 เดือนนับจากที่พระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ และต่อมาทุกสัปดาห์แรกของการเริ่มต้นปีการศึกษาโรงเรียนจะต้องส่งรายงานไปยังผู้ว่าการโรงเรียนเกี่ยวกับข้อมูลและสถิติที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเกี่ยวกับการข่มเหงรังแกหรือการตอบโต้ ผู้ว่าการโรงเรียนจะรวบรวมข้อมูลเหล่านี้และรายงานไปยังเลขาธิการของ DepED (The Secretary of the DepED) ผู้ที่จะส่งรายงานอย่างเป็นทางการไปยังคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (the Committee on Basic Education) ของทั้งสองสภา ได้แก่ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา³⁹⁷

4.2.2.9 สภาพบังคับของกฎหมายในกรณีที่โรงเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

เลขาธิการของหน่วยงานการศึกษา (the Secretary of the DepED) กำหนดมาตรการลงโทษทางปกครองที่เหมาะสมกับผู้บริหารโรงเรียนที่ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดภายใต้พระราชบัญญัตินี้ นอกจากนี้โรงเรียนเอกชนที่ทำผิดจะต้องรับโทษของการระงับใบอนุญาตให้ดำเนินการเช่นเดียวกัน³⁹⁸

อย่างไรก็ตาม กฎหมายของประเทศฟิลิปปินส์ไม่มีการกำหนดมาตรการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์เป็นการเฉพาะ ซึ่งอัตราการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ของเด็กในประเทศ

³⁹⁶ The Anti-Bullying Act (RA 10627), Section 4

³⁹⁷ The Anti-Bullying Act (RA 10627), Section 5

³⁹⁸ The Anti-Bullying Act (RA 10627), Section 6

ฟิลิปปินส์มีอัตราสูงไม่แตกต่างกับประเทศอื่นๆเช่นกัน เช่นตัวอย่างการศึกษาที่พบว่าหนึ่งในสามของความรุนแรงทางไซเบอร์ที่เด็กชาวฟิลิปปินส์ประสบอยู่ในรูปแบบของการล่วงละเมิดทางวาจาทางอินเทอร์เน็ตหรือโทรศัพท์มือถือ ในขณะที่หนึ่งในสี่เกิดจากข้อความทางเพศ ผู้หญิงจำนวนมากได้รับข้อความเกี่ยวกับลักษณะทางเพศหรือเนื้อหาทางเพศมากกว่าเพศชาย³⁹⁹

โดยสรุปประเทศฟิลิปปินส์จึงเป็นประเทศหนึ่งที่แก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแก โดยการใช้กฎหมายการศึกษาโดยการให้โรงเรียนสร้างระบบและมีหน่วยงานของรัฐเป็นผู้กำกับดูแล

ตารางที่ 2 กฎหมายการศึกษากับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกเด็กของประเทศฟิลิปปินส์

ประเทศฟิลิปปินส์	กฎหมายการศึกษากับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกเด็ก
คำนิยามของการข่มเหงรังแก	การกระทำอย่างรุนแรงหรือซ้ำ ๆ โดยนักเรียนคนหนึ่งหรือหลายคนในการแสดงออกทางลายลักษณ์อักษร ทางวาจา ทางอิเล็กทรอนิกส์ การกระทำทางกาย ทำทาง หรือกระทำหลายอย่างการรวมกันของนักเรียนคนอื่น ผลของการกระทำส่งผลให้นักเรียนผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายทางร่างกาย จิตใจ หรือความเสียหายต่อทรัพย์สินของเขา การสร้างสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นมิตรที่โรงเรียนสำหรับนักเรียนคนอื่น ๆ การละเมิดสิทธิของนักเรียนคนอื่นที่โรงเรียน การขัดขวางกระบวนการศึกษาหรือการดำเนินงานที่เป็นระเบียบเรียบร้อยของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญและอย่างมาก แต่ไม่จำกัดเฉพาะสิ่งต่อไปนี้

³⁹⁹ Online Bullying Remains Prevalent in the Philippines, Other Countries: Cyberviolence Affects Almost Half of Filipino Children Aged 13-17, Retrieved December 12, 2020 from <https://www.unicef.org/philippines/press-releases/online-bullying-remains-prevalent-philippines-other-countries>.

ประเทศฟิลิปปินส์	กฎหมายการศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหา การข่มเหงรังแกเด็ก
	(1) การสัมผัสทางกายภาพใด ๆ ที่ไม่พึงประสงค์ระหว่างผู้กระทำกับเหยื่อ เช่น การชกต่อย การผลัก การเตะ การตบ การจี้จี้ การล้อเลียน การสร้างควมเสียหายให้กับโรงเรียน การล้อเล่น การต่อสู้อ และการใช้สิ่งของที่มีอยู่เป็นอาวุธ เป็นต้น (2) การกระทำใด ๆ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อจิตใจและ / หรือความเป็นอยู่ทางอารมณ์ของเหยื่อ (3) คำพูด หรือการกล่าวหาในเชิงดูถูกเหยียดหยามใด ๆ ที่ทำให้เหยื่อเกิดความทุกข์ทางอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม เช่น การใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม หรือคำหยาบคายต่อเป้าหมาย การเรียกชื่อ การทรมาณ และการแสดงความคิดเห็นในเชิงลบต่ออุปลักษณะเสื้อผ้า และร่างกายของเหยื่อ และ (4) การข่มเหงรังแกทางไซเบอร์หรือการข่มเหงรังแกใด ๆ ที่กระทำโดยใช้เทคโนโลยีหรือวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์
มาตรการการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแก	
มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของรัฐบาล	โครงการฝึกอบรมหลักสูตรหรือกิจกรรม
มาตรการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกของโรงเรียน	โรงเรียนกำหนดนโยบาย และระบบป้องกันการข่มเหงรังแกในโรงเรียน
หน่วยงานที่รับผิดชอบ และผู้รับผิดชอบ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ กระทรวงศึกษาธิการ(DepED) ผู้รับผิดชอบ ครูใหญ่ ฝ่ายบริหารโรงเรียน นักเรียน ผู้ปกครอง อาสาสมัคร

ประเทศฟิลิปปินส์	กฎหมายการศึกษากับการแก้ไขปัญหา การข่มเหงรังแกเด็ก
มาตรการเยียวยาเด็ก	การฟื้นฟูสมรรถภาพซึ่งจะดำเนินการโดยสถาบันที่เกี่ยวข้องและผู้ปกครองของผู้กระทำ ความผิดดังกล่าวจะได้รับการสนับสนุนจากสถาบันเหล่านั้นให้เข้าร่วมโครงการฟื้นฟูด้วย
บทลงโทษเด็กที่กระทำการข่มเหงรังแก	ครูใหญ่ของโรงเรียนหรือเจ้าหน้าที่โรงเรียน หรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายจะต้องดำเนินการ ดังต่อไปนี้ 1) แจ้งหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย หากครูใหญ่หรือผู้ได้รับมอบหมายของโรงเรียนเชื่อว่าอาจมีการกล่าวหาว่ามีการกระทำความผิดทางอาญาภายใต้ประมวลกฎหมายอาญา 2) ดำเนินการทางปกครองทางวินัยที่เหมาะสม 3) แจ้งให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองทราบถึงผู้กระทำความผิด และ 4) แจ้งให้พ่อแม่ หรือผู้ปกครองของเหยื่อทราบเกี่ยวกับการดำเนินการเพื่อป้องกันข่มเหงรังแก หรือการตอบโต้
การตรวจสอบจากภาครัฐ	โรงเรียนทุกแห่งต้องรายงานให้ผู้อำนวยการโรงเรียนทราบ
สภาพบังคับของกฎหมายในกรณีที่โรงเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย	เลขาธิการของหน่วยงานการศึกษา (The Secretary of the DepED) กำหนดมาตรการลงโทษทางปกครองที่เหมาะสมกับผู้บริหารโรงเรียนที่ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดภายใต้พระราชบัญญัตินี้ นอกจากนี้โรงเรียนเอกชนที่ทำผิดจะต้องรับโทษของการระงับใบอนุญาตให้ดำเนินการเช่นเดียวกัน

4.2.3 สหราชอาณาจักร

สหราชอาณาจักรเป็นอีกประเทศหนึ่งที่เผชิญกับปัญหาการข่มเหงรังแกเด็กจึงได้ประกาศใช้มาตรการตามกฎหมายการศึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว สถานการณ์การข่มเหงรังแกและกฎหมายการศึกษาของสหราชอาณาจักรที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแกมีสาระสำคัญดังนี้

4.2.3.1 สถานการณ์ของการข่มเหงรังแก

สถานการณ์การข่มเหงรังแกของเด็กในสหราชอาณาจักรจากการสำรวจของหน่วยงานสุขศึกษาของโรงเรียนในพื้นที่ พบว่ามีนักเรียนประมาณหนึ่งในสามตกเป็นเหยื่อจากการข่มเหงรังแก สัดส่วนร้อยละ 14 ของเด็กผู้หญิงอายุ 15-16 ปีและร้อยละ 25 ของเด็กผู้ชายอายุ 15-16 ปีเคยมีประสบการณ์ความรุนแรงหรือความก้าวร้าวในปีที่แล้ว⁴⁰⁰ นอกจากนี้ปรากฏการวิจัย พบว่า การข่มเหงรังแกแพร่หลายในกลุ่มคนที่อายุน้อย และเกือบครึ่งหนึ่งมีการรายงานว่าถูกข่มเหงรังแกเมื่ออายุประมาณ 14 ปี โดยเด็กผู้หญิงมักจะรายงานการถูกข่มเหงรังแกทางจิตใจมากกว่า เช่น การถูกเรียกชื่อ การไม่ให้เข้าสังคม เป็นต้น เด็กผู้ชายมีแนวโน้มที่ถูกข่มเหงรังแกทางกายภาพมากขึ้นเด็กผู้หญิง เช่น การถูกบังคับให้ส่งเงินหรือทรัพย์สิน การถูกคุกคามด้วยความรุนแรง เป็นต้น⁴⁰¹ การเปลี่ยนโรงเรียนในนักเรียนบางคนมีผลต่อการถูกข่มเหงรังแกมากขึ้น แต่บางกรณีก็ไม่พบว่าการเปลี่ยนโรงเรียนมีผลต่อความสัมพันธ์ต่อการถูกข่มเหงรังแก⁴⁰² นอกจากนี้ ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของโรงเรียนกับการข่มเหงรังแก คือ เด็กผู้ชายในโรงเรียนชายล้วนมีแนวโน้มที่จะรายงานว่าถูกการข่มเหงรังแกมากกว่าเด็กในโรงเรียนแบบสหศึกษา อย่างไรก็ตามเด็กผู้หญิงที่เข้าเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนมีโอกาสน้อยที่จะถูกการข่มเหงรังแกเมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนสหศึกษา⁴⁰³

ในมิติของการข่มเหงรังแกโดยการใช้สื่ออินเทอร์เน็ต ในสหราชอาณาจักรการสำรวจพบว่าร้อยละ 90 ของเด็กทั้งหมดที่มีอายุ 6 ถึง 17 ปีมีการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตและร้อยละ 87 ของเด็กอายุ 6 ถึง 10 ปีมีการใช้สื่ออินเทอร์เน็ต สำหรับวัยรุ่นในสหราชอาณาจักรซึ่งมีอายุ 11 ถึง 14 ปี ร้อยละ 94 และอายุ 15 ถึง 17 ปี ร้อยละ 95 มีการใช้สื่ออินเทอร์เน็ต⁴⁰⁴ซึ่งอัตราการใช้อินเทอร์เน็ตที่มากส่งผลต่ออัตราการข่มเหงรังแกออนไลน์

⁴⁰⁰ Office of the Children's Commissioner, *op. cit.*, p. 19.

⁴⁰¹ Rosie Green, Aleks Collingwood and Andy Ross, **Characteristics of Bullying Victims in Schools**, p. 8, Retrieved December 12, 2020 from https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/182409/DFE-RR001.pdf

⁴⁰² *Ibid.*, p. 10.

⁴⁰³ *Ibid.*, pp. 10-11.

⁴⁰⁴ Hannah Gaffney, **Cyberbullying in the United Kingdom and Ireland**, p. 2, Retrieved December 12, 2020 from <https://www.researchgate.net/publication/325025233>

การศึกษาเยาวชนในสหราชอาณาจักรระบุว่าเด็ก ๆ ตระหนักดีว่าการชมหนังแกลอนไลน์มักจะเป็นส่วนเสริมหรือต่อเนื่องของการชมหนังแกลออฟไลน์⁴⁰⁵ ประสิทธิภาพการชมหนังแกลอนไลน์มีโอกาสเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืนเนื่องจากมีการเข้าถึงอย่างต่อเนื่องและการมีส่วนร่วมกับเทคโนโลยีของผู้คน⁴⁰⁶ จากศึกษาในค.ศ. 2015 ผลการวิจัยพบว่าเด็กในสหราชอาณาจักรร้อยละ 15 มีรายงานว่าถูกชมหนังแกลทางออนไลน์และร้อยละ 68 รายงานว่าพวกเขาเคยได้ยินว่ามีคนอื่นถูกชมหนังแกลทางออนไลน์⁴⁰⁷

นอกจากนี้พบผลการศึกษาขององค์กรการกุศล Childline รายงานในปี 2015-2016 ว่าพวกเขาได้ให้คำปรึกษา 4,541 ครั้งเกี่ยวกับการชมหนังแกลทางออนไลน์ซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 13 จากปี 2014-2015⁴⁰⁸ และเพิ่มขึ้นร้อยละ 88 ในช่วงห้าปีที่ผ่านมา Childline รายงานว่าการชมหนังแกลออนไลน์ทราบดีกว่าตัวตนของผู้กระทำผิดและอธิบายว่าการชมหนังแกลทางออนไลน์มักนำไปสู่การตกเป็นเหยื่อทางกายและทางวาจาแบบออฟไลน์ได้ ทั้งนี้ ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อรายงานว่าเกิดความกลัวเนื่องจากพวกเขา รู้สึกว่าผู้ชมหนังแกลสามารถเข้าถึงพวกเขาได้ทุกที่ โดยรูปแบบในการชมหนังแกลทางออนไลน์ เช่น ข้อความที่ถูกโพสต์ไปยังโปรไฟล์โซเชียลมีเดีย บล็อกรูปภาพ⁴⁰⁹ และเด็กในสหราชอาณาจักรร้อยละ 35 คิดว่าการชมหนังแกลเร็วยิ่งกว่าการชมหนังแกลแบบตัวต่อตัว⁴¹⁰

ข้อมูลจากการวิจัยในสหราชอาณาจักรมีข้อเสนอแนะการแก้ไขปัญหาการชมหนังแกลในเด็กที่โรงเรียนมีส่วนร่วม คือ โรงเรียนควรจัดทำแบบสำรวจประจำปีเกี่ยวกับประสิทธิภาพการชมหนังแกลของเด็กและเยาวชนและควรมีคำแนะนำและแหล่งข้อมูลแก่โรงเรียนทั้งที่มงานในพื้นที่และองค์กรต่อต้านการชมหนังแกลระดับชาติเพื่อสนับสนุนการแก้ไขปัญหา รวมถึงการประเมินผลและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและเด็ก การทบทวนและตรวจสอบ ประกอบกับการสนับสนุนทางการเงิน⁴¹¹

4.2.3.2 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

⁴⁰⁵ L. R. Betts and K. A. Spenser, "People Think It's A Harmless Joke: Young People's Understanding of the Impact of Technology, Digital Vulnerability and Cyberbullying in the United Kingdom," *Journal of Children and Media* 11, 1 (2017): 20-35.

⁴⁰⁶ *Ibid.*, pp. 20-35.

⁴⁰⁷ Hannah Gaffney, *op. cit.*, pp. 5-7.

⁴⁰⁸ National Society for the Prevention of Cruelty to Children, **What Children are Telling us about Bullying: Childline Bullying Report 2015/16** (London: National Society for the Prevention of Cruelty to Children, 2015).

⁴⁰⁹ Hannah Gaffney, *op. cit.*, pp. 5-7.

⁴¹⁰ *Ibid.*, pp. 5-7.

⁴¹¹ Office of the Children's Commissioner, *op. cit.*, pp. 23-24.

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกของสหราชอาณาจักร มีสาระสำคัญ ดังนี้

1) The Education and Inspections Act 2006

พระราชบัญญัติการศึกษาและการตรวจสอบ ค.ศ. 2006 มาตรา 89⁴¹² ซึ่งมีสาระสำคัญให้โรงเรียนจะต้องมีมาตรการส่งเสริมพฤติกรรมที่ดี และป้องกันการข่มเหงรังแกในหมู่นักเรียนทุกรูปแบบ โดยมาตรการเหล่านี้ควรเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายความประพฤติของโรงเรียน ซึ่งจะต้องสื่อสารกับนักเรียน เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และผู้ปกครองทุกคน⁴¹³

ครูใหญ่ต้องปฏิบัติตามและนำนโยบายไปใช้ และนักเรียน ผู้ปกครอง และครูทุกคนควรได้รับแจ้งเมื่อได้มีการตัดสินใจใช้นโยบายแล้ว ซึ่งนักเรียนควรมีส่วนร่วมทั้งในการร่างนโยบายต่อต้านการข่มเหงรังแกและการติดตามตรวจสอบโดยได้รับการสนับสนุนให้หรือเกี่ยวกับนโยบายและประสิทธิผลของการดำเนินนโยบายด้วย การมีส่วนร่วมของนักเรียน

⁴¹² Section 89 Determination by head teacher of behaviour policy

(1) The head teacher of a relevant school must determine measures to be taken with a view to—

(a) promoting, among pupils, self-discipline and proper regard for authority,

(b) encouraging good behaviour and respect for others on the part of pupils and, in particular, preventing all forms of bullying among pupils,

(c) securing that the standard of behaviour of pupils is acceptable,

(d) securing that pupils complete any tasks reasonably assigned to them in connection with their education, and

(e) otherwise regulating the conduct of pupils

(5) The measures which the head teacher determines under subsection (1) may, to such extent as is reasonable, include measures to be taken with a view to regulating the conduct of pupils at a time when they are not on the premises of the school and are not under the lawful control or charge of a member of the staff of the school.....

(6) The measures determined by the head teacher under subsection (1) must be publicised by him in the form of a written document as follows—

(a) he must make the measures generally known within the school and to parents of registered pupils at the school, and

(b) he must in particular, at least once in every school year, take steps to bring them to the attention of all such pupils and parents and all persons who work at the school (whether or not for payment).

⁴¹³ **Bullying and the Law Revised**, Retrieved December 12, 2020 from <https://www.anti-bullyingalliance.org.uk/sites/default/files/field/attachment/Bullying%20and%20the%20Law%20FINAL.pdf>

สอดคล้องกับสิทธิของเด็กและเยาวชนตามมาตรา 12 ของอนุสัญญาแห่งชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989⁴¹⁴

จะเห็นได้ว่าการใช้มาตรการทางกฎหมายการศึกษาในการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกในเด็กของสหราชอาณาจักรเป็นการวางแนวทางในระดับกฎหมายหลักของกฎหมายการศึกษาเพื่อกำหนดกฎหมายลำดับรองภายใต้กฎหมายฉบับหลักดังกล่าว ซึ่งแตกต่างจากลักษณะการใช้กฎหมายของประเทศญี่ปุ่นและประเทศฟิลิปปินส์ที่เป็นการตรากฎหมายเฉพาะเพื่อบังคับใช้กับพฤติกรรมการข่มเหงรังแก

2) The Education (Independent School Standards) Regulations 2014

กฎข้อบังคับด้านการศึกษา (มาตรฐานโรงเรียนอิสระ) ค.ศ. 2014 ระบุว่าเจ้าของสถานศึกษา หรือโรงเรียนอิสระอื่น ๆ ต้องดูแลให้แน่ใจว่าข่มเหงรังแกในโรงเรียนจะได้รับการป้องกันเท่าที่สามารถทำได้โดยการร่างและดำเนินการตามกลยุทธ์เพื่อต่อต้านการข่มเหงรังแกที่มีประสิทธิภาพ

4.2.3.3 กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016

โรงเรียน และวิทยาลัยจะต้องคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ในการปกป้อง และการส่งเสริมสวัสดิภาพของเด็ก ซึ่งหมายความว่าควรปฏิบัติตาม เว้นแต่จะมีเหตุการณ์พิเศษเกิดขึ้น⁴¹⁵

กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016 กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และวิทยาลัยตระหนักถึงการละเมิด ละเลย และการป้องกันปัญหาดังที่จะกล่าวต่อไป โดยปัญหาเหล่านี้อาจเป็นปัญหาใดปัญหาหนึ่ง หรือหลายปัญหารวมกันก็ได้

1) คำนิยาม

กฎฉบับนี้กำหนดการกระทำที่มุ่งคุ้มครอง คือ การละเมิด (Abuse)

การละเมิด คือ รูปแบบหนึ่งของการปฏิบัติต่อเด็ก ใครบางคนอาจละเมิด หรือทอดทิ้งเด็กโดยทำอันตราย หรือไม่ได้ดำเนินการเพื่อป้องกันอันตราย เด็กจึงอาจถูกทารุณกรรมจากคนในครอบครัว หรือในสถาบันหรือชุมชนโดยผู้ที่รู้จักกัน หรือไม่ใช่มุบุคคลที่รู้จัก เช่น ผู้ที่พบทางอินเทอร์เน็ต โดยอาจถูกทารุณกรรมจากเด็ก หรือผู้ใหญ่ก็ได้

⁴¹⁴ *Ibid.*

⁴¹⁵ Department for Education, **Keeping Children Safe in Education Statutory Guidance For Schools and Colleges**, Retrieved September 5, 2016 from <https://www.safeguardingschools.co.uk/wp-content/uploads/2016/09/Keeping-children-safe-in-education-guidance-from-Sept-2016-For-ALL-Staff.pdf>

กฎแบ่งประเภทของการละเมิด ได้แก่

ประเภทที่หนึ่ง การละเมิดทางร่างกาย (Physical Abuse) เป็นการละเมิดรูปแบบหนึ่ง เช่น การตี การเขย่า การขังปา การวางยาพิษ การเผา การลวก การทำให้จมน้ำ การทำให้หายใจไม่ออก หรือการกระทำอื่นที่เป็นอันตรายต่อเด็ก นอกจากนี้ยังอาจเกิดอันตรายต่อร่างกายเมื่อพ่อแม่หรือผู้ดูแลสร้าง อาการหรือจงใจกระตุ้นให้เกิดความเจ็บป่วยในเด็ก

ประเภทที่สอง การละเมิดทางอารมณ์ (Emotional Abuse) การทำให้เด็กได้รับผลกระทบทางอารมณ์อย่างต่อเนื่อง เช่นการก่อให้เกิดผลกระทบรุนแรง และส่งผลเสียต่อพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับการสื่อให้เด็กรู้ว่าพวกเขาไร้ค่า หรือไม่มีใครรัก ไม่เพียงพอ หรือมีค่าต่ำกว่าที่พวกเขาตอบสนองความต้องการของบุคคลอื่น อาจรวมถึงการไม่ให้โอกาสเด็กในการแสดงความคิดเห็น จงใจปิดเสียงพวกเขา หรือล้อเลียนในสิ่งที่พวกเขาพูดหรือสื่อสาร ซึ่งอาจไม่เหมาะสมกับอายุหรือพัฒนาการของเด็ก ทั้งนี้ รวมถึงปฏิสัมพันธ์ที่เกินความสามารถในการพัฒนาของเด็กเช่นเดียวกับการปกป้อง หรือการจำกัดการสำรวจ หรือการเรียนรู้ หรือการป้องกันไม่ให้เด็กมีส่วนร่วมในปฏิสัมพันธ์ทางสังคมตามปกติ และอาจเกี่ยวข้องกับการเห็น หรือการได้ยินการปฏิบัติที่ไม่ดีของผู้อื่น อาจเกี่ยวข้องกับการชมเชยอย่างร้ายแรง (รวมถึงการชมเชยทางโซเชียล) ทำให้เด็กรู้สึกหวาดกลัว หรือตกอยู่ในอันตราย หรือการแสวงหาประโยชน์ หรือการทุจริตของเด็ก โดยการล่วงละเมิดทางอารมณ์บางระดับมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำร้ายเด็กทุกประเภท

ประเภทที่สาม การละเมิดทางเพศ (Sexual abuse) การบังคับ หรือการล่อลวงเด็ก หรือเยาวชนให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศโดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับความรุนแรงในระดับสูงไม่ว่าเด็กจะรับรู้ หรือไม่ก็ตาม กิจกรรมอาจเกี่ยวข้องกับการสัมผัสทางร่างกาย รวมถึงการกระทำทางเพศอื่นๆ ตัวอย่างเช่น การข่มขืน หรือออร์รัลเซ็กซ์ หรือการกระทำที่ไม่สอดใส่เช่นการช่วยตัวเอง การจูบ การถู และการสัมผัสภายนอกเสื้อผ้า

นอกจากนี้ ยังอาจรวมถึงกิจกรรมที่ไม่มีการสัมผัส เช่น การให้เด็กมอง หรือในการผลิตภาพทางเพศ การดูกิจกรรมทางเพศ การส่งเสริมให้เด็กประพฤติตนในรูปแบบที่ไม่เหมาะสมทางเพศ หรือการดูแลเด็กเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการล่วงละเมิด (รวมถึงผ่านทางอินเทอร์เน็ต) ทั้งนี้ การละเมิดทางเพศไม่จำเป็นต้องเป็นการกระทำของผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่เท่านั้น ผู้หญิง หรือเด็กก็สามารถกระทำการล่วงละเมิดทางเพศได้

ประเภทที่สี่ การละเลย (Neglect) ความล้มเหลวอย่างต่อเนื่องในการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางร่างกายและจิตใจของเด็กซึ่งมักจะส่งผลให้สุขภาพ หรือพัฒนาการของเด็กด้อยลงอย่างร้ายแรง การละเลยอาจเกิดขึ้นในระหว่างการตั้งครรภ์อันเป็นผลมาจากการใช้สารเสพติดของมารดา และเมื่อเด็กเกิดการละเลยอาจเกี่ยวข้องกับผู้ดูแล หรือผู้ดูแลที่ไม่ได้จัดหาอาหารให้เพียงพอ รวมถึงการละเลยการจัดหาเสื้อผ้า และที่พักพิง (รวมถึง การถูกกีดกันออกจากบ้าน หรือการละทิ้ง) การปกป้องเด็กจากอันตรายทางร่างกาย และอารมณ์

หรือการดูแลให้มีการดูแลอย่างเพียงพอ (รวมถึง การใช้ผู้ดูแลที่ไม่เพียงพอ) หรือการรับรองการเข้าถึงการดูแลทางการแพทย์ หรือการรักษาที่เหมาะสม นอกจากนี้ ยังอาจรวมถึงการละเลย หรือการไม่ตอบสนองต่อพื้นฐานของเด็กในความต้องการทางอารมณ์

2) มาตรการการคุ้มครองเด็ก

(1) มาตรการคุ้มครองเด็กทั่วไป

กฎฉบับนี้มีมาตรการการคุ้มครองเด็กตามหลักการทั่วไปมุ่งเน้นให้เด็กเป็นศูนย์กลาง และให้เกิดการประสานงานกันในการปกป้อง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ประการที่หนึ่ง โรงเรียน วิทยาลัย และเจ้าหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งของระบบการคุ้มครองเด็ก กล่าวคือ การมีการทำงานร่วมกันเพื่อปกป้องเด็ก

ประการที่สอง การปกป้อง และส่งเสริมสวัสดิภาพของเด็กเป็นความรับผิดชอบของทุกคน ทุกคนที่สัมผัสกับเด็ก ครอบครัวของเด็ก และผู้ดูแลเด็กมีบทบาทในการปกป้องเด็ก เพื่อตอบสนองความรับผิดชอบนี้อย่างมีประสิทธิภาพผู้เชี่ยวชาญทุกคนควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าแนวทางในการปกป้องเด็กนั้นเด็กเป็นศูนย์กลาง ซึ่งหมายความว่าพวกเขาควรคำนึงถึงสิ่งที่เป็นประโยชน์สูงสุดของเด็กตลอดเวลา

ประการที่สาม ผู้เชี่ยวชาญเพียงคนเดียวไม่สามารถอธิบายภาพรวมของความต้องการของเด็ก และสถานการณ์ได้ หากเด็ก และครอบครัวต้องได้รับความช่วยเหลือที่ถูกต้องในเวลาที่เหมาะสมทุกคนที่ติดต่อกับพวกเขามีบทบาทในการระบุข้อกังวล แบ่งปันข้อมูล และดำเนินการอย่างทันที่

ประการที่สี่ การปกป้อง และการส่งเสริมสวัสดิภาพของเด็กกำหนดขึ้นเพื่อจุดประสงค์ คือ การปกป้องเด็กจากการถูกรังแก การป้องกันจากการถดถอยของสุขภาพ หรือพัฒนาการของเด็ก การดูแลเด็กให้เด็กเติบโตขึ้นในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับการให้การดูแลที่ปลอดภัย และมีประสิทธิภาพ และการดำเนินการเพื่อให้เด็กทุกคนได้รับผลลัพธ์ที่ดีที่สุด

ประการที่ห้า เด็ก คือ บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

สำหรับมาตรการเมื่อเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนและวิทยาลัยควรทำอะไรหากพวกเขามีความกังวลเกี่ยวกับเด็กที่มีความไม่ปลอดภัยเกิดขึ้นนั้น กฎระบุมาตรการไว้ดังนี้

ประการที่หนึ่ง หากเจ้าหน้าที่มีข้อกังวลเกี่ยวกับเด็ก พวกเขาจะต้องตัดสินใจว่าจะดำเนินการอย่างไร หากเป็นไปได้ควรมีการพูดคุยกับผู้รับผิดชอบด้านการป้องกัน (the designated safeguarding lead) ที่กำหนดไว้เพื่อตกลงแนวทางการดำเนินการ แม้ว่าเจ้าหน้าที่คนใดก็ตามสามารถส่งต่อไปยังสถานสงเคราะห์เด็ก (children's social care) ได้สำหรับการดำเนินการอื่น ๆ อาจรวมถึงการอ้างอิงถึงบริการเฉพาะทาง หรือบริการช่วยเหลือ

เบื้องต้น และควรดำเนินการตามเกณฑ์การอ้างอิงที่กำหนดโดยคณะกรรมการคุ้มครองเด็กในพื้นที่

ประการที่สอง หากมีการส่งข้อมูลไปยังท้องถิ่นให้มีการแจ้งผู้รับผิดชอบด้านความปลอดภัยที่กำหนดไว้โดยเร็วที่สุด ผู้มีอำนาจในท้องถิ่นควรตัดสินใจภายในหนึ่งวันทำการหลังจากมีการส่งต่อ และควรแจ้งให้ทราบผล โดยเจ้าหน้าที่ควรติดตามการส่งต่อ ทั้งนี้ หากข้อมูลไม่พร้อม เครื่องมือออนไลน์ที่รายงานการล่วงละเมิดเด็กต่อสภาท้องถิ่น (Report Child Abuse to a Local Council) จะสามารถนำไปยังหมายเลขติดต่อการดูแลทางสังคมของเด็กในพื้นที่

ประการที่สาม การสร้างกระบวนการสำหรับเจ้าหน้าที่เมื่อมีข้อกังวลเกี่ยวกับเด็ก

ประการที่สี่ หากหลังจากการส่งข้อมูลแล้วสถานการณ์ของเด็กไม่ได้ปรับปรุงผู้รับผิดชอบด้านการป้องกันที่กำหนดไว้ (หรือบุคคลที่ทำการส่งข้อมูล) ควรส่งข้อมูลเพื่อให้มีการพิจารณาใหม่ เพื่อให้แน่ใจว่าข้อกังวลของพวกเขาได้รับการแก้ไข และที่สำคัญที่สุดคือสถานการณ์ของเด็กดีขึ้น

ประการที่ห้า การช่วยเหลือล่วงหน้าที่เหมาะสม หัวหน้าฝ่ายป้องกันที่ได้รับมอบหมายควรสนับสนุนเจ้าหน้าที่ในการประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ และจัดทำการประชุมระหว่างหน่วยงานตามความเหมาะสม

ประการที่หก หากความช่วยเหลือในเบื้องต้น หรือการสนับสนุนอื่นๆ ไม่เหมาะสมควรมีการทบทวน และการพิจารณาอย่างต่อเนื่องในการส่งต่อไปยังสถานสงเคราะห์เด็ก (Children's Social Care) หากสถานการณ์ของเด็กไม่ดีขึ้น

ประการที่เจ็ด หากพบการกระทำการขลิบอวัยวะเพศหญิงต่อเด็กหญิงที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี จะต้องการรายงานเรื่องดังกล่าวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นอกจากนี้ กฎยังกำหนดแนวทางเมื่อเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และวิทยาลัยควรทำเมื่อเด็กตกอยู่ในอันตรายหรือเสี่ยงต่ออันตราย โดยให้มีการส่งต่อหากเด็กตกอยู่ในอันตรายในทันทีหรือมีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายควรไปยังการดูแลของ Children's Social Care และ / หรือตำรวจทันที โดยทุกคนสามารถทำการส่งข้อมูลได้ ในกรณีที่การส่งข้อมูลไม่ได้ทำโดยผู้รับผิดชอบด้านการป้องกันที่กำหนดควรแจ้งผู้รับผิดชอบด้านการป้องกันที่กำหนดไว้โดยเร็วที่สุดว่ามี การส่งข้อมูล ทั้งนี้ การรายงานการทารุณกรรมเด็กต่อสภาท้องถิ่นจะนำคุณไปยังหมายเลขติดต่อการดูแลทางสังคมของเด็กในพื้นที่ได้

โดยการดำเนินการต่าง ๆ ควรมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร กรณีที่เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน หรือวิทยาลัยมีข้อกังวลเกี่ยวกับการปกป้องตามแนวปฏิบัติภายในโรงเรียน หรือวิทยาลัย กฎได้เสนอแนะแนวทางให้เจ้าหน้าที่ และอาสาสมัครทุกคนสามารถแจ้งข้อกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติที่ไม่ดี หรือไม่ปลอดภัย และความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้นในระบบการ

ป้องกันของโรงเรียนหรือวิทยาลัยต่อผู้บริหาร และขั้นตอนการแจ้งเบาะแสสามารถสะท้อนให้เห็น การฝึกอบรมพนักงาน และพฤติกรรมของพนักงานที่เหมาะสม ซึ่งสามารถแจ้งข้อกังวลดังกล่าวที่ ต่อที่ผู้บริหารระดับสูงของโรงเรียน หรือวิทยาลัยต่อไป ในกรณีที่พนักงานรู้สึกไม่สามารถแจ้ง ปัญหาที่นายจ้างของตน หรือรู้สึกว่าจะไม่ได้รับการแก้ไขข้อกังวลที่แท้จริงของพวกเขาช่องทาง การแจ้งเบาะแสอื่น ๆ ได้ เช่น การแจ้งต่อ The NSPCC Whistleblowing Helpline เป็นต้น

(2) มาตรการคุ้มครองเด็กกรณีเฉพาะ

กฎระเบียบลักษณะเฉพาะเพื่อให้เกิดความระมัดระวังเป็นกรณีเป็น กรณีพิเศษ ได้แก่

ประการที่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ควรทราบว่าพฤติกรรมที่เชื่อมโยงกับ ความชอบเสพยาเสพติด การดื่มแอลกอฮอล์ การล่อลวง และการมีเช็ทส์ทำให้เด็กตกอยู่ใน อันตราย

ประการที่สอง การละเมิดโดยเพื่อน เช่น การข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ ความรุนแรงทางเพศ การข่มขืน และการมีเพศสัมพันธ์ เจ้าหน้าที่ควรมีความชัดเจน เกี่ยวกับนโยบาย และขั้นตอนของโรงเรียน หรือวิทยาลัยที่เกี่ยวข้องกับการล่อลวงละเมิดโดยเพื่อน ดังกล่าว

ประการที่สาม องค์กรที่เชี่ยวชาญ และเป็นมืออาชีพได้มีการวาง แนวทางอย่างดีที่สุดในการให้คำแนะนำที่เป็นปัจจุบัน และการสนับสนุนที่เป็นประโยชน์ใน ประเด็นการป้องกันเฉพาะ สำหรับข้อมูลสามารถพบได้ในเว็บไซต์ TES, MindEd และ NSPCC โดยเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และวิทยาลัยสามารถเข้าถึงคำแนะนำของรัฐบาลได้ตามประเด็นที่ กำหนดผ่าน GOV.UK และเว็บไซต์ของรัฐบาลอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ประเด็นการข่มเหงรังแก รวมถึง เช่น การข่มเหงรังแกทางอินเทอร์เน็ต เด็กขาดการศึกษา เด็กหายออกจากบ้านหรือดูแล การ แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ยาเสพติด หรือก่อให้เกิดความเจ็บป่วย การบังคับให้ แต่งงาน แก๊งและความรุนแรงของเยาวชน ความรุนแรงตามเพศ ความรุนแรงต่อผู้หญิง และ เด็กหญิง สุขภาพจิต การป้องกันการทำให้รุนแรง เช็ทส์ และการค้ำมนุษย์ เป็นต้น

3) หน่วยงานที่รับผิดชอบ และผู้รับผิดชอบ

กฎกำหนดผู้รับผิดชอบ ได้แก่ โครงสร้างฝ่ายปกครองของโรงเรียนและ วิทยาลัย เจ้าของโรงเรียน และ Management committees of pupil referral units (PRUs)⁴¹⁶

⁴¹⁶ A Pupil Referral Unit (PRU) is a type of school established by a Local Authority (LA) which has a duty to provide suitable education for children and young people who, by reason of illness, exclusion or otherwise, may not receive such education in a mainstream school. ; Llywodraeth Cymru Welsh Government, **A Handbook for Management Committees of Pupil Referral Units**, p. 5,

โดยบุคคลข้างต้นควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีกลไกที่ช่วยให้พนักงานเข้าใจ และปฏิบัติตาม บทบาท และความรับผิดชอบตามที่ระบุไว้

โดยบทบาทของเจ้าหน้าที่โรงเรียน และวิทยาลัยในการคุ้มครองเด็ก ตามกฎฉบับนี้ มีดังนี้

ประการที่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และวิทยาลัยมีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากพวกเขาสามารถระบุข้อกังวลได้ตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อให้ความช่วยเหลือเด็ก ๆ และ ป้องกันไม่ให้ความกังวลแผ่ขยายไป

ประการที่สอง เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และวิทยาลัยทุกคนมีความ รับผิดชอบในการจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยให้เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้ได้

ประการที่สาม โรงเรียน และวิทยาลัยแต่ละแห่งควรมีผู้รับผิดชอบใน การป้องกัน (The Designated Safeguarding Lead) ที่กำหนดไว้เพื่อจะให้การสนับสนุนแก่ เจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ในการปกป้อง รวมถึงผู้ติดต่อประสานงานอย่างใกล้ชิด เช่น สถาน สงเคราะห์เด็ก (Children's Social Care) เป็นต้น

ประการที่สี่ เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และวิทยาลัยทุกคนควร เตรียมพร้อมที่จะระบุตัวเด็กที่อาจได้รับประโยชน์จากการช่วยเหลือในระยะแรก⁴¹⁷ โดยการ ช่วยเหลือในระยะแรก หมายถึง การให้การสนับสนุนทันทีที่เกิดปัญหาขึ้นในช่วงเวลาใด ๆก็ตาม ในชีวิตของเด็กตั้งแต่วัยพื้นฐานจนถึงวัยรุ่น ทั้งนี้ ในเบื้องต้นเจ้าหน้าที่ควรหารือเกี่ยวกับ ข้อกำหนดความช่วยเหลือเบื้องต้นกับผู้รับผิดชอบการป้องกันที่กำหนดไว้ และเจ้าหน้าที่อาจ ต้องได้รับการสนับสนุนสนับสนุนจากหน่วยงาน และผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ ในการประเมินความ ช่วยเหลือก่อน

ประการที่ห้า พนักงานอาจต้องสนับสนุนนักสังคมสงเคราะห์และ หน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ประการที่หก มาตรฐานของครู ค.ศ. 2012 (The Teachers' Standards 2012) ระบุว่าครูรวมถึงครูใหญ่ควรปกป้องความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและรักษาความไว้วางใจของ สาธารณชนในวิชาชีพครูซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ทางวิชาชีพ

กฎฉบับนี้ยังกำหนดให้เจ้าหน้าที่โรงเรียน และวิทยาลัยควรมีความรู้ใน ข้อมูล ดังต่อไปนี้

Retrieved December 12, 2020 from <https://gov.wales/sites/default/files/publications/2018-11/handbook-for-management-committees-of-pupil-referral-units.pdf>

⁴¹⁷ Detailed information on early help can be found in Chapter 1 of Working together to safeguard children

ประการที่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ทุกคนควรตระหนักถึงระบบภายในโรงเรียน หรือวิทยาลัยของตนซึ่งสนับสนุนการป้องกัน และควรอธิบายให้พวกเขาทราบโดยเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นเจ้าหน้าที่ สิ่งนี้ควรรวมถึงนโยบายการคุ้มครองเด็ก นโยบายพฤติกรรมพนักงาน (บางครั้งเรียกว่าจรรยาบรรณ) และบทบาทของผู้รับผิดชอบในการปกป้อง (The Designated Safeguarding Lead) ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ ควรจัดเตรียมสำเนา นโยบายและสำเนารายละเอียด (เช่น การดูแลเด็กให้ปลอดภัยในการศึกษา) ให้กับเจ้าหน้าที่เมื่อเข้ารับการปฐมนิเทศ

ประการที่สอง เจ้าหน้าที่ทุกคนควรได้รับการฝึกอบรมการป้องกัน และการคุ้มครองเด็กที่เหมาะสมซึ่งควรมีการปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ทุกคนควรได้รับการทำข้อมูลให้ทันสมัยเกี่ยวกับการป้องกันและการคุ้มครองเด็ก (ตัวอย่างเช่น การได้รับข้อมูล ทางอีเมล แลกเปลี่ยนอิเล็กทรอนิกส์ และการประชุมเจ้าหน้าที่ เป็นต้น) ตามที่กำหนดไว้ซึ่งอย่างน้อยทุกปี เพื่อให้พวกเขามีทักษะ และความรู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อปกป้องเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประการที่สาม เจ้าหน้าที่ทุกคนควรตระหนักถึงกระบวนการช่วยเหลือในเบื้องต้น และเข้าใจบทบาทของตนในกระบวนการนี้ ซึ่งรวมถึงการระบุปัญหาที่เกิดขึ้น การติดต่อประสานงานกับผู้รับผิดชอบในการป้องกัน (The Designated Safeguarding Lead) ที่กำหนดไว้ การแบ่งปันข้อมูลกับผู้เชี่ยวชาญคนอื่น ๆ เพื่อสนับสนุนการระบุ และการประเมินล่วงหน้า ทั้งนี้ ในบางกรณีจะทำหน้าที่เป็นผู้นำในการดำเนินการประเมินเพื่อความช่วยเหลือเบื้องต้น

ประการที่สี่ เจ้าหน้าที่ทุกคนควรทราบถึงกระบวนการส่งต่อการดูแลทางสังคมของเด็กและการประเมินตามกฎหมายภายใต้พระราชบัญญัติเด็ก ค.ศ. 1989

ประการที่ห้า เจ้าหน้าที่ทุกคนควรรู้ว่าจะทำอะไรหากเด็กบอกว่าตนถูกทารุณกรรมหรือถูกทอดทิ้ง พนักงานควรรู้วิธีการจัดการที่เหมาะสมเพื่อรักษาความลับในระดับที่เหมาะสม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องดำเนินการเพื่อติดต่อประสานงานกับผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้รับผิดชอบด้านการปกป้องที่ได้รับมอบหมาย (The Designated Safeguarding Lead) และ สถานสงเคราะห์เด็ก (Children's Social Care) ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ไม่ควรสัญญากับเด็กว่าจะไม่บอกใครเกี่ยวกับข้อกล่าวหา เพราะท้ายที่สุดแล้วอาจไม่เป็นประโยชน์สูงสุดของเด็ก

สำหรับสิ่งที่เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และวิทยาลัยควรระวัง ได้แก่

ประการที่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และวิทยาลัยทุกคนควรตระหนักถึงสัญญาณของการล่วงละเมิด และการละเลยเพื่อให้สามารถระบุกรณีของเด็กที่อาจต้องการความช่วยเหลือหรือความคุ้มครอง

ประการที่สอง คำแนะนำโดยคำนึงว่าจะทำอะไรถ้าคุณกังวลว่าเด็กจะถูกทารุณกรรมนั้น ปรากฏคำแนะนำสำหรับผู้ปฏิบัติงานเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำความเข้าใจ และการระบุการล่วงละเมิด และการละเลย ตัวอย่างสัญญาณของการละเมิด และ

การละเลยที่อาจเกิดขึ้นได้รับการเน้นตลอดทั้งคำแนะนำ และจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนและวิทยาลัย ทั้งนี้ เว็บไซต์ NSPCC ยังให้ข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับประเภทของการละเมิด และสิ่งที่ต้องระวัง

ประการที่สาม เจ้าหน้าที่ที่ทำงานกับเด็กควรรักษาทัศนคติที่ว่า "อาจเกิดขึ้นได้ที่นั่น" ในสถานที่ที่การป้องกันได้รับความตระหนักถึง เมื่อกังวลเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็กเจ้าหน้าที่ควรปฏิบัติเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กเสมอ

ประการที่สี่ การรู้ว่าต้องตระหนักถึงอะไรมีความสำคัญต่อการระบุการล่วงละเมิด และการละเลยตั้งแต่เนิ่นๆ หากพนักงานไม่แน่ใจควรพูดคุยกับผู้รับผิดชอบด้านการป้องกันที่กำหนดไว้เสมอ

ในส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบด้วยกัน หากเจ้าหน้าที่มีข้อกังวลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่คนอื่นควรส่งเรื่องนี้ไปยังอาจารย์ใหญ่หรือครูใหญ่ ในกรณีที่มีข้อกังวลเกี่ยวกับครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ควรส่งเรื่องนี้ไปที่ประธานคณะกรรมการบริหาร หรือเจ้าของโรงเรียน ในกรณีที่มีการกล่าวหาว่ามีการละเมิดโดยครูใหญ่ หรือเจ้าของโรงเรียนควรรายงานข้อกล่าวหาโดยตรงต่อเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายในหน่วยงานท้องถิ่น เจ้าหน้าที่อาจพิจารณาพูดคุยเกี่ยวกับข้อกังวลใด ๆ กับผู้รับผิดชอบด้านการป้องกันที่โรงเรียนกำหนด และส่งต่อข้อมูลใด ๆ ผ่านเจ้าหน้าที่ผู้นั้น

4.2.3.4 แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education

September 2016

1) แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016 เกี่ยวกับการชมเชย

(1) คำนิยาม

การชมเชย คือ พฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่มที่เกิดขึ้นซ้ำๆ เมื่อเวลาผ่านไปซึ่งจงใจทำร้ายบุคคล หรือกลุ่มอื่น ไม่ว่าจะทางร่างกายหรืออารมณ์ การชมเชยอาจมีได้หลายรูปแบบ (ตัวอย่างเช่น การชมเชยทางอินเทอร์เน็ตผ่านข้อความโซเชียลมีเดียหรือการเล่นเกม ซึ่งอาจรวมถึงการใช้รูปภาพ และวิดีโอ) และมักได้รับแรงจูงใจจากอคติต่อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเช่นเนื่องมาจากเชื้อชาติ ศาสนา เพศ รสนิยมทางเพศ ความต้องการพิเศษทางการศึกษา หรือความทุพพลภาพ หรือเนื่องจากเด็กถูกอุปการะเลี้ยงดู

การชมเชยทางไซเบอร์ คือ การพัฒนาอย่างรวดเร็วและการเข้าถึงเทคโนโลยีอย่างกว้างขวางทำให้เกิดสื่อใหม่สำหรับการชมเชยแบบ "เสมือน" เกิดขึ้น ซึ่งการชมเชยจึงอาจเกิดขึ้นได้ทั้งใน และนอกโรงเรียน การชมเชยทางไซเบอร์เป็นรูปแบบการชมเชยที่แตกต่างกัน และสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาโดยมีผู้ชมจำนวนมาก และมีอุปกรณ์เสริมมากขึ้นเพียงแค่มือถือส่งต่อเนื้อหาด้วยการคลิกเพียงครั้งเดียว

พระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2554 (The Education Act 2011) ได้แก้ไขอำนาจในพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2539 (the Education Act 1996) เพื่อระบุว่าเมื่อมีการยึดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เช่น โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น โดยเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับอนุญาตอย่างเป็นทางการจากอาจารย์ใหญ่ เจ้าหน้าที่ผู้นั้นจะสามารถตรวจสอบข้อมูล หรือไฟล์ และลบสิ่งเหล่านี้โดยที่มีเหตุผลที่ดีที่สามารถทำได้ โดยอำนาจนี้ใช้กับโรงเรียนทุกแห่งและไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองในการค้นหาผ่านโทรศัพท์มือถือของเยาวชน หากมีการยึดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ถูกห้ามตามกฎหมายของโรงเรียน และเจ้าหน้าที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เจ้าหน้าที่จะต้องมอบอุปกรณ์ดังกล่าวให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจทันทีที่สามารถทำได้ วัสดุบนอุปกรณ์ที่สงสัยว่าจะเป็นหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับความผิด หรือเป็นภาพอนาจารของเด็ก หรือภาพอนาจารที่รุนแรงไม่ควรลบก่อนที่จะมอบอุปกรณ์ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ⁴¹⁸ หากเจ้าหน้าที่พบเนื้อหาที่พวกเขาไม่สงสัยว่าเป็นหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดพวกเขาสามารถตัดสินใจได้ว่าเหมาะสมที่จะลบ หรือเก็บข้อมูลไว้เพื่อเป็นหลักฐานการละเมิดวินัยในโรงเรียน

(2) มาตรการการคุ้มครองเด็กจากการชมhengรังแก

โรงเรียนที่ประสบความสำเร็จนั้นมีนโยบายในการจัดการกับการรังแกและพฤติกรรมที่ไม่ดีอย่างชัดเจน สำหรับผู้ปกครอง นักเรียน และเจ้าหน้าที่ ดังนั้น เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นพวกเขาจะได้รับการจัดการอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามโรงเรียนเลือกที่จะกำหนดให้การชมhengรังแกเป็นของนโยบายการกำหนดพฤติกรรมของโรงเรียน และควรสื่อสารทำความเข้าใจกับนักเรียน ผู้ปกครอง และเจ้าหน้าที่อย่างชัดเจน โดยโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จจะสร้างสภาพแวดล้อมที่ป้องกันไม่ให้การชมhengรังแกเป็นปัญหาร้ายแรงตั้งแต่แรก ทั้งนี้ ไม่มีทางออกเดียวในแก้ไขปัญหการชมhengรังแกจะเหมาะสมกับทุกโรงเรียน

(2.1) มาตรการของโรงเรียน

ด้วยโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพจะสามารถจัดการปัญหาการชมhengรังแก และสร้างจรรยาบรรณของพฤติกรรมที่ดีในการที่นักเรียน และเจ้าหน้าที่จะปฏิบัติต่อกันด้วยความเคารพ ซึ่งวัฒนธรรมเหล่านี้จะขยายจากโรงเรียนไปสู่สังคม ประกอบกับหลักการที่ว่านักเรียนจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และสงบ การเรียนจะไม่หยุดชะงัก และจะทำให้การศึกษาเป็นเป้าหมายหลักของนักเรียน โรงเรียนจึงควรมีมาตรการ ดังนี้

⁴¹⁸ Section 62 of the Coroners and Justice Act 2009 defines prohibited images of children. Section 63 of the Criminal Justice and Immigrations Act 2008 defines extreme pornographic images.

ประการที่หนึ่ง โรงเรียนควรแสดงให้เห็นถึงผลดีของนโยบายต่อต้านการข่มเหงรังแก ซึ่งโรงเรียนที่ดีควรมีการพัฒนาแนวทางในเชิงรุกเกี่ยวกับปัญหาการข่มเหงรังแกระหว่างนักเรียนที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง และพัฒนากลยุทธ์เพื่อป้องกันการข่มเหงรังแกที่เกิดขึ้นตั้งแต่แรก โดยแนวทางอาจเป็นแนวทางที่เป็นการพูดคุย หรือแนวทางผ่านกิจกรรมหรือโครงการเฉพาะ หรือหลายอย่างประกอบกัน

ประการที่สอง โรงเรียนควรมีการประเมิน และพัฒนาแนวทางของตนให้ทันสมัยอย่างสม่ำเสมอ โดยคำนึงถึงการพัฒนาด้านเทคโนโลยี เช่น การปรับปรุงนโยบาย และเผยแพร่ในสื่อเทคโนโลยี เป็นต้น

ประการที่สาม การเปิดเผยความแตกต่างระหว่างบุคคลที่อาจเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการข่มเหงรังแก เช่น ศาสนา ชาติพันธุ์ ความทุพพลภาพ เพศ เพศวิถี หรือความแตกต่างที่เกี่ยวข้องกับรูปลักษณ์ นอกจากนี้ เด็กที่มีสถานการณ์ในครอบครัวที่แตกต่างกันโรงเรียนสามารถสอนเด็ก ๆ ว่าการใช้อคติใด ๆ ว่าเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้

ประการที่สี่ โรงเรียนสามารถอาจใช้ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญขององค์กรที่มีประวัติที่พิสูจน์แล้ว และ/หรือความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการจัดการกับการข่มเหงรังแกบางรูปแบบเพื่อต่อต้านการข่มเหงรังแก

ประการที่ห้า การจัดให้มีการฝึกอบรมพนักงานในนโยบายต่อต้านการข่มเหงรังแก โดยจะมีประสิทธิภาพสูงสุดเมื่อเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนทุกคนเข้าใจหลักการและวัตถุประสงค์ของนโยบายของโรงเรียน ความรับผิดชอบทางกฎหมายเกี่ยวกับการข่มเหงรังแก วิธีการแก้ไขปัญหา และสถานที่ที่จะขอความช่วยเหลือ โรงเรียนควรลงทุนในทักษะเฉพาะทางเพื่อช่วยให้พนักงานเข้าใจความต้องการของนักเรียน รวมถึงผู้ที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาและ/หรือความพิการ (SEND) และนักเรียนเพศทางเลือก (LGB&T)

ประการที่หก โรงเรียนควรทำงานร่วมกับชุมชนในวงกว้าง เช่น ตำรวจและสถานที่เกี่ยวกับการดูแลเด็ก เป็นต้น เพื่อตกลงแนวทางเพื่อทำความเข้าใจอย่างชัดเจน ในกรณีที่มีการข่มเหงรังแกมีความร้ายแรง หรือต่อเนื่องเป็นพิเศษ หรือในกรณีที่อาจมีการกระทำความผิดทางอาญา โรงเรียนที่ประสบความสำเร็จยังทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ และในวงกว้าง เช่น ชุมชน เพื่อจัดการกับการข่มเหงรังแกที่เกิดขึ้นนอกโรงเรียน

ประการที่เจ็ด โรงเรียนควรสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยซึ่งนักเรียนสามารถพูดคุยถึงสาเหตุของการข่มเหงรังแกได้อย่างเปิดเผยโดยไม่ต้องกลัวว่าจะมีการข่มเหงรังแก หรือการเลือกปฏิบัติ

มาตรการต่อเฉพาะกับนักเรียนบางกลุ่ม

นักเรียนบางคนมีแนวโน้มที่จะตกเป็นเป้าของการข่มเหงรังแกเนื่องจาก ทักษะคิดและพฤติกรรมที่เขยวชนบางคนที่มีต่อผู้ที่แตกต่างจากตน ตัวอย่างเช่น ผู้ที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา หรือทุพพลภาพ ผู้ที่เป็นบุตรบุญธรรม ผู้ที่ทุกข์ทรมานจาก

ปัญหาสุขภาพ หรือผู้ที่ต้องได้รับการดูแลมากกว่า เป็นต้น นักเรียนเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะถูกข่มเหงรังแก เนื่องจากความแตกต่าง หรือกรณีเด็กย้ายโรงเรียนบ่อยอาจมีความเสี่ยงเนื่องจากเป็นผู้มาใหม่อยู่เสมอ

นอกจากนี้ เด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา หรือทุพพลภาพมักขาดทักษะทางสังคม หรือการสื่อสารในการรายงานเหตุการณ์ดังกล่าว ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่เจ้าหน้าที่จะต้องตระหนักต่อปัญหาการข่มเหงรังแกที่อาจเกิดขึ้นต่อเด็กกลุ่มนี้ และนักเรียนทุกคนควรสามารถเข้าถึงกลไกในการรายงานของพวกเขาได้

ทั้งนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ในท้องถิ่นหรือส่วนบุคคลที่ส่งผลให้เด็กบาง คนเสี่ยงต่อการถูกข่มเหงรังแก และได้รับผลกระทบมากกว่า การตระหนักถึงเรื่องนี้จะช่วยให้โรงเรียนสามารถพัฒนากลยุทธ์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการข่มเหงรังแกได้ นอกจากนี้ ยังจะช่วยให้โรงเรียนตื่นตัวกับเด็กที่อาจได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงเมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว เพราะผลกระทบของการข่มเหงรังแกต่อนักเรียนกลุ่มนี้อาจรุนแรง เนื่องจากลักษณะ และขอบเขตของการข่มเหงรังแก หรือเนื่องจากการข่มเหงรังแกร่วมกับปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งส่งผลต่อสุขภาพทางสังคม จิตใจ และอารมณ์ของนักเรียนด้วย

เจ้าหน้าที่โรงเรียนควรให้การสนับสนุนนักเรียนทุกคนที่ถูก รังแก ซึ่งหมายถึง การให้ความสำคัญต่อผลของการข่มเหงรังแกในรูปแบบใด ๆ ที่สามารถมีได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการตระหนักว่าอาจมีผลกระทบรุนแรง ทั้งนี้ ปรากฏหลักฐานบ่งชี้ว่า นักเรียนที่ถูกข่มเหงรังแกในโรงเรียนมีแนวโน้มที่จะถูกข่มเหงรังแกเมื่อออกจากโรงเรียน เช่น ในระหว่างเดินทางไปโรงเรียน หรือผ่านการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ เป็นต้น

(2.2) มาตรการในการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองควรดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่าโรงเรียนไม่มีปัญหา เรื่องการข่มเหงรังแกของนักเรียน และผู้ปกครองควรตระหนักถึงขั้นตอนในการปฏิบัติการณ์ที่ พวกเขาเชื่อว่าบุตรของตนถูกรังแก ผู้ปกครองควรมั่นใจว่าโรงเรียนจะรับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการข่มเหงรังแกอย่างจริงจัง และจะแก้ไขปัญหาด้วยวิธีที่ปกป้องเด็ก และเสริมสร้างคุณค่าของ พฤติกรรมที่ดีในบ้าน

(2.3) มาตรการในการมีส่วนร่วมของนักเรียน

นักเรียนทุกคนควรเข้าใจแนวทางของโรงเรียน และมีความ ชัดเจนเกี่ยวกับบทบาทที่พวกเขาสามารถป้องกันการข่มเหงรังแก รวมถึงเมื่อพวกเขาพบว่า ตัวเองเป็น ผู้อยู่ในเหตุการณ์ (bystanders) และนักเรียนควรมีกระบวนการรายงานการข่มเหง รังแกได้โดยง่าย เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความมั่นใจได้ว่าจะมีการรับฟังเมื่อมีเหตุการณ์การข่มเหง รังแกเกิดขึ้น ซึ่งเหตุการณ์อาจเกิดขึ้นนอกโรงเรียน รวมถึงการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์

(3) หน่วยงานที่รับผิดชอบ และผู้รับผิดชอบ

เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน ครูใหญ่ และผู้ว่าการรัฐเป็นบุคคลที่เหมาะสมที่สุดในการตัดสินใจว่าจะตอบสนองต่อปัญหาเฉพาะที่ส่งผลกระทบต่อนักเรียนอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ

(3.1) มาตรการเยียวยาเด็ก

ในทุกกรณีโรงเรียนมีหน้าที่ในการสนับสนุนเด็กที่ถูกข่มเหงรังแก และจัดเตรียมมาตรการที่เหมาะสมสำหรับความต้องการของเด็ก โดยลักษณะ และระดับของการสนับสนุนจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และระดับความต้องการของแต่ละบุคคล สิ่งเหล่านี้อาจรวมถึงการพูดคุยกับครูที่รู้จักลูกศิษย์เป็นอย่างดี โดยขอให้มีคณะอภิบาลต่างๆในการให้การสนับสนุน การให้คำปรึกษาอย่างเป็นทางการ การมีส่วนร่วมกับผู้ปกครอง หรือสถานที่เกี่ยวข้องของเด็กที่มีอำนาจในท้องถิ่น การประเมินร่วมกัน รวมถึงการบริการสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่น (CAMHS)

(3.2) บทลงโทษเด็กที่กระทำการข่มเหงรังแก

เด็กที่กระทำการข่มเหงรังแกควรดำเนินการลงโทษทางวินัยเพื่อแสดงให้เห็นว่าผลของการข่มเหงรังแกสะท้อนให้เห็นถึงความร้ายแรงของเหตุการณ์ เพื่อให้คนอื่นเห็นว่าการข่มเหงรังแกเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้

2) แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016 เกี่ยวกับการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์

การข่มเหงรังแกทุกรูปแบบ รวมถึงการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ควรได้รับการจัดการจึงเป็นสิ่งสำคัญที่โรงเรียนต้องมีมาตรการในการป้องกัน และจัดการกับการข่มเหงรังแกในหมู่นักเรียน ผู้นำโรงเรียน (School Leader) ครู (Teacher) เจ้าหน้าที่โรงเรียน (School Staff) ผู้ปกครอง (Parents) และนักเรียนทุกคน (Pupils) มีสิทธิ และความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ และควรทำงานร่วมกันเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่นักเรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ และเจ้าหน้าที่สามารถประกอบอาชีพได้โดยปราศจากการคุกคาม และการข่มเหงรังแก โรงเรียนควรส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนในชุมชนโรงเรียน รวมทั้งผู้ปกครองใช้โซเชียลมีเดียอย่างมีความรับผิดชอบ

(1) มาตรการการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์

นโยบายและแนวปฏิบัติที่ออกแบบมาเพื่อต่อต้านการข่มเหงรังแกที่รวมถึงการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ควรได้รับการพัฒนาร่วมกับชุมชนทั้งโรงเรียน นายจ้างทุกคนรวมถึงนายจ้างของเจ้าหน้าที่โรงเรียนในทุกพื้นที่มีหน้าที่ตามกฎหมายในการดูแลสุขภาพกายและใจของพนักงาน ซึ่งรวมถึงการพยายามปกป้องเจ้าหน้าที่จากการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ และสนับสนุนพวกเขาในการจัดการกับปัญหาการข่มเหงรังแก โรงเรียนควรพัฒนาคำแนะนำที่ชัดเจนเพื่อช่วยปกป้องสมาชิกทุกคนในชุมชนโรงเรียนและเพื่อให้แน่ใจว่าการ

ลงโทษเหมาะสมและสอดคล้องกัน สิ่งนี้จะต้องมีการสื่อสารและพูดคุยกับพนักงาน นักเรียน และผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพ และบุคคลากรในโรงเรียนทุกโรงเรียนควรเข้าใจกระบวนการรายงาน และความรับผิดชอบของตน โดยโรงเรียนควรมีมาตรการ ดังนี้

ประการที่หนึ่ง ทุกโรงเรียนควรมีนโยบายที่ชัดเจน และเข้าใจถึงการใช้เทคโนโลยีที่ยอมรับได้ของนักเรียน และเจ้าหน้าที่ในการจัดการกับการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์

ประการที่สอง โรงเรียนควรมีข้อตกลงเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีอย่างรับผิดชอบ รวมถึงกฎเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ ซอฟต์แวร์ และการเข้าถึงเมื่อใช้ในหรือนอกสถานที่ของโรงเรียน เช่น การเข้าถึงอินเทอร์เน็ต แท็บเล็ต และโทรศัพท์มือถือ

ประการที่สาม ข้อกำหนดเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ยอมรับได้สำหรับนักเรียนและพนักงาน รวมถึงพฤติกรรมนอกโรงเรียน เช่น การใช้บริการเครือข่ายสังคมออนไลน์ และเว็บไซต์อื่น ๆ ของครู และนักเรียนเพื่อไม่ให้ทำร้ายผู้อื่น หรือทำให้โรงเรียนเสียชื่อเสียง เป็นต้น

ประการที่สี่ เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนควรสามารถคาดหวังให้โรงเรียนตอบสนองอย่างรวดเร็วต่อเหตุการณ์การข่มเหงรังแกที่รายงาน หรือสนับสนุนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องให้ดำเนินการตอบสนองอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ยังเป็นสิ่งสำคัญที่เจ้าหน้าที่ที่ถูกคุกคามจะได้รับการสนับสนุนและข้อมูลเพื่อให้สามารถเข้าถึงการสนับสนุนส่วนบุคคลที่เหมาะสมได้ โรงเรียนควรพยายามติดต่อผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต หรือหน่วยงานอื่น ๆ ในนามของพวกเขาเพื่อเรียกร้องให้มีการลบข้อมูลสิ่งที่ไม่เหมาะสม อย่างไรก็ตามผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตอาจยอมรับคำขอจากเหยื่อเท่านั้น แต่โรงเรียนต้องการดำเนินการหากอยู่ในเว็บไซต์ของโรงเรียน หรืออีเมลของโรงเรียน

สำหรับวิธีการสังเกตเด็กที่ถูกข่มเหงรังแกทางไซเบอร์มีแนวทางการสังเกต เช่น อารมณ์เสียหลังจากใช้อินเทอร์เน็ตหรือโทรศัพท์มือถือ ไม่ต้องการพูดคุยหรือเปิดเผยความลับเกี่ยวกับกิจกรรมออนไลน์ และการใช้โทรศัพท์มือถือ การใช้เวลาในการส่งข้อความเล่นเกมหรือใช้โซเชียลมีเดียมากหรือน้อยลงมาก หมายเลขโทรศัพท์ ข้อความ หรือที่อยู่อีเมลใหม่จำนวนมากปรากฏบนโทรศัพท์มือถือ แล็ปท็อป หรือแท็บเล็ต หลังจากส่งข้อความหรือออนไลน์ดูเหมือนไม่พอใจ หรือโกรธเคือง ไม่อยากไปโรงเรียนและ/หรือหลีกเลี่ยงการพบปะเพื่อน และเพื่อนร่วมโรงเรียน หลีกเลี่ยงสถานการณ์ทางสังคมที่สนุกสนานก่อนหน้า นอนหลับยาก ความนับถือตนเองต่ำ เป็นต้น

(2) ผู้รับผิดชอบ

เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนทุกคนอยู่ในสถานะที่ไว้วางใจและมีความคาดหวังว่าพวกเขาจะปฏิบัติอย่างมีอาชีพตลอดเวลา คำแนะนำที่สำคัญสำหรับเจ้าหน้าที่ปรากฏดังนี้

ประการที่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ควรตรวจสอบว่าเข้าใจนโยบายของโรงเรียนเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีของเด็ก และมีข้อมูลในสิ่งที่ต้องพึงระวัง

ประการที่สอง เจ้าหน้าที่ไม่พึ่งคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์อื่นๆไว้ในระบบเมื่อคุณไม่อยู่ที่โต๊ะ

ประการที่สาม การเปิดใช้งานรหัส หรือการตั้งรหัสผ่านเป็นขั้นตอนสำคัญในการปกป้องข้อมูลส่วนตัวและรูปภาพจากโทรศัพท์มือถือ หรืออุปกรณ์จากการสูญหาย การขโมย หรือการเข้าถึงโดยนักเรียน

ประการที่สี่ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับการตั้งค่าความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของโซเชียลมีเดีย และแอปพลิเคชันที่คุณใช้และตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการทำข้อมูลให้ทันสมัยอยู่เสมอ โดยคำแนะนำสามารถพบได้ในคำแนะนำความปลอดภัย และแหล่งข้อมูลสำหรับผู้ปกครอง และผู้ดูแลเด็ก

ประการที่ห้า เป็นสิ่งที่ดีในการตรวจสอบสถานะทางออนไลน์ เช่น การพิมพ์ชื่อในเครื่องมือการค้นหา หากมีเนื้อหาเชิงลบจะง่ายมากกว่าในการจัดการกับสิ่งนี้ในทันทีที่ปรากฏ

ประการที่หก โปรดทราบว่าชื่อเสียงของคุณอาจได้รับอันตรายจากสิ่งที่คนอื่นแชร์เกี่ยวกับคุณทางออนไลน์ เช่น เพื่อน ๆ แท็กคุณในโพสต์รูปภาพ หรือวิดีโอที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น

ประการที่เจ็ด เจ้าหน้าที่ควรมีการพิจารณาพฤติกรรมของคุณเองทางออนไลน์ พฤติกรรมบางอย่างอาจจะเกิดจรรยาบรรณการจ้างงานของคุณ

ประการที่แปด การพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาที่ครอบครัวที่ใกล้ชิด เพื่อนฝูง และเพื่อนร่วมงาน เนื่องจากคุณอาจตกเป็นเป้าหมายได้หากไม่มีการตั้งค่าความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัว

ประการที่เก้า ห้ามรับคำขอเป็นเพื่อนจากลูกศิษย์ในอดีตหรือปัจจุบัน หากคุณรู้สึกว่าเป็นคุณควรขอคำแนะนำจากผู้มีอาวุโสก่อน โปรดทราบว่าเพื่อนในโซเชียลมีเดียของคุณอาจเป็นเพื่อนกับนักเรียน และสมาชิกในครอบครัว ดังนั้นจึงสามารถอ่านโพสต์ของคุณได้หากคุณไม่มีการตั้งค่าความเป็นส่วนตัวอย่างเหมาะสม

ประการที่สิบ เจ้าหน้าที่ไม่ควรให้รายละเอียดการติดต่อส่วนบุคคล – หากนักเรียนต้องการติดต่อคุณเกี่ยวกับการบ้าน หรือการสอบให้ใช้รายละเอียดการติดต่อของโรงเรียนเสมอ ในติดต่อกับโรงเรียนเจ้าหน้าที่ควรมีโทรศัพท์มือถือของโรงเรียนแทนที่จะเป็นของตนเอง

ประการที่สิบเอ็ด การใช้ที่อยู่อีเมลโรงเรียนของคุณสำหรับธุรกิจโรงเรียนและที่อยู่อีเมลส่วนตัวสำหรับชีวิตส่วนตัวของคุณ อย่างรวมทั้งสองอย่างเข้าด้วยกัน ซึ่งรวมถึงโซเชียลมีเดีย เช่น Dropbox และ YouTube เป็นต้น

สำหรับกรณีเจ้าหน้าที่ถูกข่มเหงรังแกแนวทางมีข้อเสนอแนะ ดังนี้
 ประการที่หนึ่ง คุณไม่ควรตอบสนองหรือตอบโต้เหตุการณ์การข่ม
 เหงรังแกทางอินเทอร์เน็ต คุณควรรายงานเหตุการณ์อย่างเหมาะสมและขอความช่วยเหลือจาก
 ผู้จัดการสายงานหรือเจ้าหน้าที่อาวุโส

ประการที่สอง บันทึกหลักฐานการละเมิด บันทึกข้อความ หรือหน้า
 เว็บบ และบันทึกเวลาและวันที่

ประการที่สาม ในกรณีที่ทราบว่ามีผู้กระทำความผิดเป็นลูกศิษย์หรือ
 เพื่อนร่วมงาน กรณีส่วนใหญ่สามารถจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดผ่านการไกล่เกลี่ย
 และกระบวนการทางวินัยของโรงเรียนเอง

ประการที่สี่ ในกรณีที่ทราบว่ามีผู้กระทำความผิดเป็นผู้ใหญ่ การ
 ดำเนินการขั้นแรกควรให้เจ้าหน้าที่อาวุโสเชิญบุคคลนั้นเข้าร่วมการประชุมเพื่อจัดการข้อกังวล
 และหากข้อร้องเรียนสมเหตุสมผลควรมีวิธีการที่เหมาะสม สามารถขอให้บุคคลนั้นลบความ
 คิดเห็นที่เป็นการกระทำผิดออกไปได้

ประการที่ห้า ถ้าผู้กระทำผิดปฏิเสธ ควรเป็นการตัดสินใจขององค์กร
 ที่จะทำอะไรต่อไปไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน หรือคุณสามารถรายงานเรื่องนี้ไปยังเว็บไซต์
 เครื่องข่ายสังคมได้หากมีการละเมิดข้อกำหนด หรือสามารถขอคำแนะนำจากหน่วยงานในพื้นที่ที่
 ปกป้องกฎหมายหรือการสนับสนุนจากหน่วยงานอื่น ๆ เช่น ศูนย์อินเทอร์เน็ตที่ปลอดภัยกว่า
 ในสหราชอาณาจักร

ประการที่หก หากความคิดเห็นดังกล่าวมีลักษณะคุกคาม หรือ
 เขี้ยวดงหนามทางเพศ หรือก่อให้เกิดความเกลียดชัง คุณหรือตัวแทนจากโรงเรียนอาจพิจารณา
 ติดต่อตำรวจท้องที่ การส่งละเมิดทางออนไลน์ถือเป็นอาชญากรรม นายจ้างมีหน้าที่ให้การ
 สนับสนุนพนักงาน และไม่มีใครที่ควรรู้สึกว่าคุณเป็นเหยื่อในที่ทำงาน ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่สามารถ
 ขอรับการสนับสนุนจากทีมผู้บริหารระดับสูง และตัวแทนสหภาพแรงงานหากพวกเขาเป็น
 สมาชิกได้

(3) มาตรการเยียวยาเด็ก

เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนควรสนับสนุนนักเรียนทุกคนที่ถูกข่มเหง
 รังแก และพัฒนากลยุทธ์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการข่มเหงรังแก เด็ก และเยาวชนที่ตกเป็นเหยื่อ
 ของภาพหรือวิดีโอที่มีลักษณะทางเพศที่ถูกอัปโหลด และแชร์ต้องการการสนับสนุนเพื่อกลับไป
 ใช้ชีวิตในโรงเรียนได้อย่างปกติสุข

3) แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education
 September 2016 เกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครอง

แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education September
 2016 เกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครองเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกทางไซ

เบอร์ โดยควรมีการวางแผนทางที่ดีในการดูแลเด็กในการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต เช่น กำหนดขอบเขตเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กสามารถทำได้ และสิ่งที่เด็กไม่สามารถทำได้จากการใช้อินเทอร์เน็ต การสร้างข้อตกลงกรณีทำผิดกฎ การกำหนดระยะเวลา เป็นต้น แนวทางได้มีข้อเสนอแนะต่อผู้ปกครอง ดังนี้

ประการที่หนึ่ง การเข้าถึงสื่อออนไลน์บางกรณีมีการจำกัดอายุขั้นต่ำโดยทั่วไป คืออายุ 13 ปี ผู้ปกครองจึงควรพูดคุยกับบุตรหลานของตนเกี่ยวกับเหตุผลของการจำกัดอายุ

ประการที่สอง การดูแลให้เด็กและเยาวชนรู้สึกสบายใจที่จะบอกพ่อแม่เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นทางออนไลน์ การพูดคุยกับบุตรหลานจะช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจวิธีที่พวกเขาใช้สื่อออนไลน์บนอุปกรณ์ เช่น โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น การพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากบางครั้งเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการข่มเหงรังแกทางอินเทอร์เน็ตอาจเกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ข่มเหงรังแกผู้อื่น

4) แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016 เกี่ยวกับบทบาทของเด็ก

แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016 เสนอแนะบทบาทของเด็ก ดังนี้

ประการที่หนึ่ง การตรวจสอบให้มั่นใจว่ามีการตั้งค่าความเป็นส่วนตัว
 ประการที่สอง การเคารพสิทธิของผู้อื่น และระมัดระวังการสื่อสารในออนไลน์

ประการที่สาม การระมัดระวังการโหลดรูปภาพ หรือวิดีโอ และตระหนักไว้เสมอว่าเมื่อเผยแพร่รูปภาพทางออนไลน์แล้วไม่สามารถย้อนกลับได้

ประการที่สี่ การเพิ่มเฉพาะคนที่รู้จัก และไว้วางใจ สำหรับคนที่ไม่รู้จัก ให้รักษาข้อมูลส่วนบุคคลให้ปลอดภัย และไม่เปิดเผยตำแหน่งที่อยู่

ประการที่ห้า การตั้งรหัสผ่าน และเก็บไว้กับตัวเอง และเปลี่ยนรหัสอย่างสม่ำเสมอ

ประการที่หก การระงับการติดต่อจากผู้กระทำการข่มเหงรังแก

ประการที่เจ็ด การไม่ตอบโต้ หรือตอบกลับอีเมล ข้อความ หรือการสนทนาออนไลน์ที่เป็นการละเมิด

ประการที่แปด การบันทึกหลักฐาน การเก็บสำเนาอีเมล ข้อความ ตัวอักษร หรือหน้าจอการสนทนาออนไลน์ที่ไม่เหมาะสม และส่งต่อให้ผู้ปกครอง ผู้ดูแล (carer) หรือครู

ประการที่เก้า การแจ้งผู้ใหญ่หรือบุคคลที่ไว้วางใจ เช่น พ่อแม่ ผู้ดูแล ครู หรือผู้ประสานงานต่อต้านการข่มเหงรังแก หรือโทรสายด่วน

ประการที่สิบ การบริการโซเชียลมีเดียส่วนใหญ่มีปุ่มให้กดรายงานถึงความไม่เหมาะสมได้

ประการที่สิบเอ็ด ในขณะที่คุณใช้โทรศัพท์มือถือให้ใส่ใจกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วย

ตารางที่ 3 กฎหมายการศึกษากับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกเด็กของสหราชอาณาจักร

สหราชอาณาจักร	กฎหมายการศึกษากับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกเด็ก
กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา	
The Education and Inspections Act 2006	โรงเรียนจะต้องมีมาตรการส่งเสริมพฤติกรรมที่ดี และป้องกันการข่มเหงรังแกในหมู่ นักเรียนทุกรูปแบบ โดยมาตรการเหล่านี้ควรเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายความปลอดภัยของโรงเรียน ซึ่งจะต้องสื่อสารกับนักเรียน เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน และผู้ปกครองทุกคน
The Education (Independent School Standards) Regulations 2014	กฎข้อบังคับด้านการศึกษา (มาตรฐานโรงเรียนอิสระ) ค.ศ. 2014 ระบุว่าเจ้าของสถานศึกษา หรือโรงเรียนอิสระอื่น ๆ ต้องดูแลให้แน่ใจว่าข่มเหงรังแกในโรงเรียนจะได้รับการป้องกันเท่าที่สามารถทำได้โดยการร่างและดำเนินการตามกลยุทธ์เพื่อต่อต้านการข่มเหงรังแกที่มีประสิทธิภาพ
กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016	
คำนิยาม	การละเมิด คือ รูปแบบหนึ่งของการปฏิบัติต่อเด็ก ใครบางคนอาจละเมิด หรือทอดทิ้งเด็กโดยทำอันตราย หรือไม่ได้ดำเนินการเพื่อป้องกันอันตราย เด็กจึงอาจถูกทารุณกรรมจากคนในครอบครัว หรือในสถาบันหรือชุมชนโดยผู้ที่รู้จักกัน หรือไม่ใช้บุคคลที่รู้จัก เช่น ผู้ที่พบทางอินเทอร์เน็ต โดยอาจถูกทารุณกรรมจากเด็ก หรือผู้ใหญ่ก็ได้
มาตรการการคุ้มครองเด็ก	การสร้างมาตรการคุ้มครองเด็กทั่วไป และมาตรการคุ้มครองเด็กเฉพาะ ได้แก่ เสพยาเสพติด การดื่มแอลกอฮอล์ การล่อลวง และการมีเช็ทส์ทำให้เด็กตกอยู่ในอันตราย การข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ความรุนแรงทางเพศ การข่มขืน การมีเพศสัมพันธ์ รวมถึงเช่น การข่มเหงรังแกทางอินเทอร์เน็ต เด็กขาดการศึกษา เด็กหายออกจากบ้านหรือดูแล การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก domestic violence ยาเสพติด fabricated หรือก่อให้เกิดความเจ็บป่วย faith abuse, female

สหราชอาณาจักร	กฎหมายการศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาคหรงข่มเหงรังแกเด็ก
	genital mutilation (FGM) บังคับให้แต่งงาน แกร็งและความรุนแรงของเยาวชน ความรุนแรงตามเพศ ความรุนแรงต่อผู้หญิง และเด็กหญิง สุขภาพจิต private fostering การป้องกันการทำให้รุนแรง relationship abuse เซ็กส์ และการค้ามนุษย์ เป็นต้น
หน่วยงานที่ รับผิดชอบ และ ผู้รับผิดชอบ	หน่วยงานที่รับผิดชอบมีทั้งในส่วนของภาครัฐส่วนกลาง ส่วนท้องถิ่น โรงเรียน และเจ้าหน้าที่ในโรงเรียน
แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016	
แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016 เกี่ยวกับการข่มเหงรังแก	
คำนิยาม	การข่มเหงรังแก คือ พฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่มที่เกิดขึ้นซ้ำๆ เมื่อเวลาผ่านไปซึ่งจงใจทำร้ายบุคคล หรือกลุ่มอื่น ไม่ว่าจะทางร่างกายหรืออารมณ์ การข่มเหงรังแกอาจมีได้หลายรูปแบบ (ตัวอย่างเช่น การข่มเหงรังแกทางอินเทอร์เน็ตผ่านข้อความ โซเชียลมีเดียหรือการเล่นเกม ซึ่งอาจรวมถึงการใช้รูปภาพ และวิดีโอ)
มาตรการการ คุ้มครองเด็ก จากการ ข่มเหงรังแก	(1) มาตรการของโรงเรียน (2) มาตรการในการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง (3) มาตรการในการมีส่วนร่วมของนักเรียน
หน่วยงานที่ รับผิดชอบ และ ผู้รับผิดชอบ	เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน ครูใหญ่ และผู้ว่าการรัฐเป็นบุคคลที่เหมาะสมที่สุดในการตัดสินใจว่าจะตอบสนองต่อปัญหาเฉพาะที่ส่งผลกระทบต่อนักเรียนอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ
มาตรการ เยียวยาเด็ก	โรงเรียนมีหน้าที่ในการสนับสนุนเด็กที่ถูกข่มเหงรังแก และจัดเตรียมมาตรการที่เหมาะสมสำหรับความต้องการของเด็ก โดยลักษณะ และระดับของการสนับสนุนจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และระดับความต้องการของแต่ละบุคคล
บทลงโทษเด็ก ที่กระทำการ ข่มเหงรังแก	การลงโทษทางวินัย
แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016 เกี่ยวกับการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์	

สหราชอาณาจักร	กฎหมายการศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาคารข่มเหงรังแกเด็ก
มาตรการการคุ้มครองเด็กจากการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์	(1) ทุกโรงเรียนควรมีนโยบายที่ชัดเจน และเข้าใจถึงการใช้เทคโนโลยีที่ยอมรับได้ของนักเรียน และเจ้าหน้าที่ในการจัดการกับการข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ (2) โรงเรียนควรมีข้อตกลงเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีอย่างรับผิดชอบ รวมถึงกฎเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ ซอฟต์แวร์ และการเข้าถึงเมื่อใช้ในหรือนอกสถานที่ของโรงเรียน เช่น การเข้าถึงอินเทอร์เน็ต แท็บเล็ต และโทรศัพท์มือถือ (3) ข้อกำหนดเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ยอมรับได้สำหรับนักเรียนและพนักงาน รวมถึงพฤติกรรมนอกโรงเรียน เช่น การใช้บริการเครือข่ายสังคมออนไลน์และเว็บไซต์อื่น ๆ ของครู และนักเรียนเพื่อไม่ให้ทำร้ายผู้อื่น หรือทำให้โรงเรียนเสียชื่อเสียง เป็นต้น (4) เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนควรสามารถคาดหวังให้โรงเรียนตอบสนองอย่างรวดเร็วต่อเหตุการณ์การข่มเหงรังแกที่รายงาน หรือสนับสนุนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องให้ดำเนินการตอบสนองอย่างรวดเร็ว
หน่วยงานที่รับผิดชอบและผู้รับผิดชอบ	เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน
มาตรการเยียวยาเด็ก	เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนควรสนับสนุนนักเรียนทุกคนที่ถูกข่มเหงรังแก และพัฒนากลยุทธ์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการข่มเหงรังแก เด็ก และเยาวชนที่ตกเป็นเหยื่อของภาพหรือวิดีโอที่มีลักษณะทางเพศที่ถูกอัปโหลด และแชร์ต้องการการสนับสนุนเพื่อกลับไปใช้ชีวิตในโรงเรียนได้อย่างปกติสุข
แนวทางภายใต้กฎ Keeping Children Safe in Education September 2016 เกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครอง	(1) การเข้าถึงสื่อออนไลน์บางกรณีมีการจำกัดอายุขั้นต่ำ โดยทั่วไป คืออายุ 13 ปี ผู้ปกครองจึงควรพูดคุยกับบุตรหลานของตนเกี่ยวกับเหตุผลของการจำกัดอายุ (2) การดูแลให้เด็กและเยาวชนรู้สึกสบายใจที่จะบอกพ่อแม่เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นทางออนไลน์ การพูดคุยกับบุตรหลานจะช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจวิธีที่พวกเขาใช้สื่อออนไลน์บนอุปกรณ์ เช่น โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น การพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากบางครั้งเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการข่มเหงรังแกทางอินเทอร์เน็ตอาจเกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ข่มเหงรังแกผู้อื่น
แนวทางภายใต้กฎ Keeping	(1) การตรวจสอบให้มั่นใจว่ามีการตั้งค่าความเป็นส่วนตัว (2) การเคารพสิทธิของผู้อื่น และระมัดระวังการสื่อสารในออนไลน์

สหราชอาณาจักร	กฎหมายการศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกเด็ก
Children Safe in Education September 2016 เกี่ยวกับบทบาทของเด็ก	(3) การระมัดระวังการโหลดรูปภาพ หรือวิดีโอ และตระหนักไว้เสมอว่าเมื่อเผยแพร่รูปภาพทางออนไลน์แล้วไม่สามารถย้อนกลับได้ (4) การเพิ่มเฉพาะคนที่รู้จัก และไว้วางใจ สำหรับคนที่ไม่รู้จักให้รักษาข้อมูลส่วนบุคคลให้ปลอดภัย และไม่เปิดเผยตำแหน่งที่อยู่ (5) การตั้งรหัสผ่าน และเก็บไว้กับตัวเอง และเปลี่ยนรหัสอย่างสม่ำเสมอ (6) การระงับการติดต่อจากผู้กระทำการข่มเหงรังแก (7) การไม่ตอบโต้ หรือตอบกลับอีเมล ข้อความ หรือการสนทนาออนไลน์ที่เป็นการละเมิด (8) การบันทึกหลักฐาน การเก็บสำเนาอีเมล ข้อความ ตัวอักษร หรือหน้าจอการสนทนาออนไลน์ที่ไม่เหมาะสม และส่งต่อให้ผู้ปกครอง ผู้ดูแล (carer) หรือครู (9) การแจ้งผู้ใหญ่หรือบุคคลที่ไว้วางใจ เช่น พ่อแม่ ผู้ดูแล ครู หรือผู้ประสานงานต่อต้านการข่มเหงรังแก หรือโทนสายด่วน ประการที่สิบ การบริการโซเชียลมีเดียส่วนใหญ่มีปุ่มให้กดรายงานถึงความไม่เหมาะสมได้ ประการที่สิบเอ็ด ในขณะที่คุณใช้โทรศัพท์มือถือให้ใส่ใจกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วย

4.2.3.5 ตัวอย่างองค์การการกุศลกับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแก

สหราชอาณาจักรมีองค์กรการกุศลภายใต้ชื่อ Family Lives ซึ่งได้รับการจดทะเบียนอย่างเป็นทางการในฐานะองค์กรการกุศลในปี 2542 และดำเนินการภายใต้ชื่อ Parentline Plus การก่อตั้งองค์กรการกุศลในชื่อ Parentline ก่อตั้งขึ้นเพื่อตอบสนองต่อคตินิทรรศการเด็กที่นำเสิร์ฟของ Maria Colwell ในปี 1973 ซึ่งถูกฟ้องร้องของเธอสั่งให้ผู้ปกครองที่ก่อตั้ง Parentline เชื่อว่าจำเป็นต้องมีองค์กรที่สนับสนุนผู้ปกครองโดยเฉพาะก่อนที่พวกเขาจะมาถึงจุดวิกฤตซึ่งอาจส่งผลให้เกิดการละเมิดได้ การควมรวมกิจการในปี 2542 ระหว่าง National Stepfamilies Association, Parentline และ Parent Network ที่สร้างขึ้นจากประสบการณ์ร่วมกันขององค์กรการกุศลทั้งสามนี้เพื่อให้บริการระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่หลากหลายเพื่อสนับสนุนผู้ปกครองและครอบครัวทั่วประเทศ⁴¹⁹

⁴¹⁹ **Our Vision, Mission and History**, Retrieved December 12, 2020 from https://www.familylives.org.uk/about/our-vision-and-mission/?_ga=2.37320864.1419254533.1620299176-1356411207.1620299176

Parentline Plus เปลี่ยนกลับไปเป็นชื่อจดทะเบียนของ Family Lives ในปี 2011 เรายังคงมีเจ้าหน้าที่อาวุโสจากทั้งสามองค์กรที่ทำงานที่ Family Lives Family Lives ได้รวมเข้ากับองค์กรขนาดเล็กสองแห่ง ได้แก่ Bullying UK และ TeenBoundaries ในค.ศ. 2010 และค.ศ. 2011 ตามลำดับเพื่อเพิ่มความเชี่ยวชาญและการเข้าถึงต่าง ๆ ขององค์กร ต่อมามีการควบรวมกิจการกับ Parenting UK ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2012 ซึ่งช่วยเพิ่มการทำงานกับผู้เชี่ยวชาญและผู้ปฏิบัติงานในสาขาการเลี้ยงดูบุตร⁴²⁰

ปัจจุบันหนึ่งในการทำงานขององค์กรดังกล่าวคือการช่วยแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกในเด็กซึ่งมีการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการข่มเหงรังแกผ่านทางเว็บไซต์ เช่น การให้ข้อมูลด้านคำแนะนำการข่มเหงรังแกในโรงเรียน การข่มเหงรังแกในที่ทำงาน การข่มเหงรังแกทางไซเบอร์ การให้คำแนะนำกับผู้ปกครอง เป็นต้น และมีช่องทางการช่วยเหลือผ่านทางอีเมล และหมายเลขโทรศัพท์ และได้รับการสนับสนุนทางการเงินผ่านการบริจาคจากประชาชน

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าตัวอย่างองค์กรการกุศลกับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกนี้แสดงให้เห็นว่าการข่มเหงรังแกถูกให้ความสำคัญจากภาคสังคมและประชาชนและแนวทางขององค์กรการกุศลกับการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกยังแสดงให้เห็นถึงแนวคิดการพัฒนาบริการด้านการแก้ไขปัญหาการข่มเหงรังแกผ่านทางเครื่องมือออนไลน์ที่อาจพัฒนาไปสู่ระบบที่ครบวงจรได้สำหรับประเทศไทยในอนาคต

⁴²⁰ *Ibid.*